

KRONIEKEN VAN DRIE
KONINGEN VAN JUDA

P.M. Cuijpers

Kronieken van drie koningen van Juda

Het onderwijs van de kroniekschrijver
over Asa, Josafat en Amasja

*Kronieken van drie koningen van Juda,
het onderwijs van de kroniekschrijver over Asa, Josafat en Amasja*

Copyright © P.M. Cuijpers
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2014 Boeken om de Bijbel
Distributie: Johannes Multimedia - Doorn
ISBN/EAN 978-94-91797-06-4 (Eboek)
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Woord vooraf	11
Asa, koning van Juda	
Zoon van Abia	15
Begin en overwinning	19
Het kwaad verwijderen en verbrijzelen	19
Opbouwen en versterken	21
Asa's overwinning op de Kusiet Zerach.	24
Een geestelijke strijd, en een geestelijke wapenrusting	25
Hervormingen	31
De boodschap van de profeet Azarja	31
Asa's gehoorzaamheid.	34
De offerhoogten	41
De heilige gaven	43
Er was geen oorlog.	46
Terugval en dood.	47
De oorlog tussen Asa en Basa, de koning van Israël.	47
De ziener Chanani	50
Asa's mishandeling van enigen uit het volk	52
Asa's ziekte en dood	54

Josafat, koning van Juda

Het verbond van Josafat met Achab	59
Hoogmoed komt voor de val	59
Vanuit het licht naar het duister	60
Wil de ware profeet opstaan?	62
De valse en de ware profeet	65
Samen in de strijd	66
Toeval of beschikking?.	67
Geen heldendood voor Achab	68
Hulp en vriendschap zijn gebonden aan bijbelse grenzen .	69
Vallen en weer opstaan	70

Amasja, koning van Juda

De overwinning op Edom en de nederlaag tegen Israël	73
Lauwe en gedeelde harten	73
Handelen overeenkomstig hetgeen geschreven staat . . .	74
Geestelijk pragmatisme	75
Een man Gods	77
Strijd en overwinning	78
Laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt. . .	79
De broederstrijd tegen Joas, de koning van Israël.	82
Het einde van Amasja	86

Woord vooraf

Het boek 2 Kronieken houdt zich voornamelijk bezig met de koningen van Juda. Het informeert ons over de gebeurtenissen vanaf het begin van Salomo's regering tot het begin van de Babylonische ballingschap (586 v. Chr.). Asa was de zoon van Abia of Abiam, een koning die 'wandelde in al de zonden die zijn vader vóór hem bedreven had' (1 Kon. 15:3). Abia had zich dus niet onttrokken aan de slechte invloed van zijn vader. Bij Asa was dit anders: hij had zich losgemaakt van de zondige wandel van zijn voorgeslacht. Hij is de eerste koning na Salomo waarvan gezegd wordt dat hij 'deed wat goed en recht was in de ogen van de Here, zijn God' (2 Kron. 14:2). Onder zijn bewind werd een einde gemaakt aan de afgoderij die welig tierde in Juda.

De tweede koning van Juda waaraan wij hier aandacht besteden is koning Josafat. De gebeurtenis uit zijn leven, die in deze studie voor onze aandacht komt, begint met de vermelding: 'Toen Josafat rijkdom en eer in overvloed bezat, verzwagerde hij zich met Achab' (2 Kron. 18:1). De samenwerking met de goddeloze Achab leidde echter tot toorn van de kant van Jahweh. De derde koning is Amasja, de zoon en troonopvolger van koning Joas.

Amasja betekent: 'mchtig is Jahweh'. Hij regeerde negenentwintig jaar te Jeruzalem. Het leven van Amasja wordt in één zin samengevat: 'Hij deed wat recht is in de ogen van de Here, maar niet met een volkomen toegewijd hart' (2 Kron. 25:2). Lauwheid kenmerkt helaas ook Laodicea, de gemeente van de eindtijd (Openb. 3).

Venlo, voorjaar 2014

Peter Cuijpers

Asa, koning van Juda

Zoon van Abia

Het tweede boek van de Kronieken houdt zich voornamelijk bezig met de koningen van Juda. Het informeert ons over de gebeurtenissen vanaf het begin van Salomo's regering tot het begin van de Babylonische ballingschap (586 v. Chr.). De innerlijke toestand van deze koningen, goed of slecht, was van directe invloed op het volk. We kunnen ons dan ook meteen de vraag stellen: wie beïnvloedt wie? Door wie laten wij ons beïnvloeden en welke invloed gaat er van óns leven uit?

Asa was de zoon van Abia of Abiam, een koning die "wandelde in al de zonden die zijn vader vóór hem bedreven had" (1 Kon. 15:3). Abia had zich dus niet onttrokken aan de slechte invloed van zijn vader en moeder. Bij Asa was dit anders. Hij had zich los gemaakt van de zondige wandel van zijn vader en moeder. Hij is de eerste koning na Salomo waarvan gezegd wordt dat hij "deed wat goed en recht was in de ogen van de HERE, zijn God (vs. 2). Onder zijn bewind werd een einde gemaakt aan de afgoderij die welig tierde in Juda. Dit is opmerkelijk als we bedenken dat hij vermoedelijk pas een jaar of twaalf oud was toen hij koning

werd. Waarschijnlijk trok zijn grootmoeder Maäka¹ als koningin-moeder aan de touwtjes tot het moment dat Asa oud genoeg was om zélf het heft in handen te nemen.

Wanneer men jong is, moet men zijn weg door het leven zoeken. Als men in een christelijk gezin opgroeit is dit een zegen – de kinderen zijn dan geheiligd in hun ouders (vgl. 1 Kor. 7:14). Dit betekent niet dat ze in hun ouders behouden zijn voor de eeuwigheid, maar dat ze apart gezet zijn. Ze bevinden zich in deze duistere wereld op een plaats van licht, waar ze zich onder de directe invloedssfeer van het christelijk geloof bevinden. Ze delen mee in de heiligheid van de ouders die geloven. Ze worden opgevoed in de tucht en vermaning van de Heer (Ef. 5:4). Er wordt voor het eten gedankt, er wordt uit de Bijbel gelezen, de kinderen gaan mee naar samenkomsten van christenen, etc. Persoonlijke bekering en geloof in de Heer Jezus is echter de *énige* mogelijkheid om behouden te worden voor de eeuwigheid, ook voor kinderen die in een gelovig gezin zijn opgegroeid!

Het is echter ook mogelijk dat men opgroeit in een niet-christelijk gezin. Met God wordt er geen rekening gehouden, de afgoden van de wereld worden er gediend. Op zondag gaat vader naar het voetbalstadion, het ‘heiligdom’ waar de ‘godenzonen’ bewierookt worden. Aan tafel wordt niet gedankt voor het eten, en de Bijbel staat in het gunstigste geval ergens in de boekenkast. Vroeg of laat zal elk kind voor een belangrijke tweesprong in zijn leven komen te staan. En er zijn maar twee wegen die het kan kiezen: óf de brede weg van de ongelovige ouders, die naar het verderf leidt, óf de smalle weg van de gelovige ouders, die naar het leven leidt (Matt. 7:13-14).

1 In 1 Koningen 15:13 wordt zij de moeder van Asa genoemd, evenzo in 2 Kronieken 15:16. In beide gevallen heeft het woord ‘moeder’ de betekenis van ‘grootmoeder’ (A.C. Gaebelein).

Helaas zijn er kinderen die zich afkeren van de smalle weg van hun gelovige ouders. Ze kiezen een eigen weg, de weg van de minste weerstand, de brede weg die door de massa wordt bewandeld. Ze zijn wars van het geloof en datgene wat hun ouders hen hebben geleerd. Maar omgekeerd zien we ook dat kinderen zich afkeren van het goddeloze en zondige gedrag van hun ouders en een bewuste keuze maken voor God en de Heer Jezus. Hiervan is Asa een voorbeeld.

Nog enkele dingen om over na te denken. Als wij Efeziërs 6:1-4 en Kolossenzen 3:20-21 lezen, blijkt dat wij als ouders moeten voldoen aan wat God van ons vraagt en rekening moeten houden met de gevolgen voor onze kinderen als wij hen irriteren. Het is ook belangrijk de juiste antwoorden te geven op de geloofsvragen van onze kinderen (vgl. Ex. 12:26-27; Deut. 6:20-25). Hierdoor beïnvloeden wij hen positief, dan wel negatief. Wij moeten ook letten op ons gedrag thuis in het bijzijn van onze kinderen.

Begin en overwinning

2 Kronieken 14

Het kwaad verwijderen en verbrijzelen

Asa deed wat goed en recht was in de ogen van de HERE, zijn God. Dit bleek onder meer uit het verwijderen van de uitheemse altaren en offerhoogten, en het verbrijzelen van de gewijde stenen en de gewijde palen (vs. 3). Alle Judeeërs kregen het bevel om de HERE, de God van hun vaders te zoeken en de wet en het gebod te volbrengen (vs. 4). Ook verwijderde Asa uit al de steden van Juda de offerhoogten en de wierookaltaren (vs. 5a). Hij begon dus met een grote schoonmaak in het land. Alles wat met afgoderij te maken had, werd zonder pardon verwijderd of verbrijzeld. Deze radicale aanpak van koning Asa was goed en recht in de ogen des HEREN, en werd dan ook gezegend – onder hem had het koninkrijk rust (vs. 5b).

Asa toonde zich een krachtadig heerser. Er is moed voor nodig om op een dusdanige wijze de bezem door het huis te halen. In onze

tijd ontbreekt het wel eens aan krachtdadige leiders, broeders die met moreel gezag het kwaad onder het volk van God aan de kaak stellen en veroordelen. Hier is sprake van ‘uitheemse’ altaren en offerhoogten. De volken die in Kanaän woonden kenden vele goden, die op de bergen en op de heuvels werden gediend. Alles wat met deze afgodendienst te maken had, moesten de Israëlieten afbreken, verbrijzelen of verbranden (Deut. 12:2-3). Het volk Israël kende maar één altaar en één toegewezen plaats waar het kon offeren: het koperen brandofferaltaar in Jeruzalem. Dit was uiteindelijk de plaats, die de HERE God verkoren had om Zijn naam te vestigen en daar te wonen. Daarheen moesten zij hun brandoffers en slachtoffers brengen (Deut. 12:5-6).

God had Israël indringend gewaarschuwd zich niet in te laten met de afgodendienst van de volken. Toch kon bij hen ook de vraag opkomen: *“Hoe dienden deze volken hun goden? Zo wil ik het ook doen”* (Deut. 12:30). En zo is het gegaan. Al de waarschuwende woorden van de HERE hebben ze in de wind geslagen. Zoals de volken hun goden dienden, wilden zij het ook doen. De uitheemse altaren en offerhoogten, de gewijde stenen en palen... alles erop en eraan. Zo wil ik het ook doen!

Het gevaar is groot dat wij naar de wereld kijken en ‘uitheemse’ altaren en offerhoogten oprichten. Wij maken natuurlijk geen afgodsbeelden waarvoor wij ons neerbuigen, maar hoe verleidelijk is het om wereldse gebruiken en methoden in te voeren in de eredienst. Hoe dienden deze volken hun goden – hoe doet de wereld het? Zo wil ik het ook doen. Praktisch elke gemeente of kerk geeft zijn eigen invulling aan de eredienst, geheel naar eigen goeddunken. Er zijn bijvoorbeeld gemeenten waar God vlaggendragend, dansend en springend wordt aanbeden. Het is een feest voor de HERE (vgl. Ex. 32:5)! Is dit de manier waarop wij stilstaan bij het lijden en sterven van onze geliefde Heiland? Heeft

de Heer dit voor ogen gehad, toen Hij het avondmaal instelde (vgl. 1 Kor. 11:23-34)? Asa beval de Judeeërs (de godlovers) om de wet en het gebod van de HERE te volbrengen (2 Kron. 14:4). Laten wij ons toch richten naar de aanwijzingen die God in de Bijbel heeft laten optekenen. Niet wij, maar GóD bepaalt hoe en waar Hij gediend wil worden: “Gij zult geenszins doen wat wij hier thans doen: ieder geheel *naar eigen goeddunken*” (Deut. 12:8).

Opbouwen en versterken

Asa was niet alleen daadkrachtig, maar hij was ook wijs. Nu er geen oorlog tegen hem was en het land rust had, ging hij niet met de armen over elkaar zitten. Hij bouwde vestingsteden in Juda en riep heel Juda op om de handen uit de mouwen te steken. Ze moesten de steden versterken en omringen met muren, voorzien van torens, deuren en grendels (vs. 6-7). Asa zei: “*Nog is het land van ons*” (vs. 7). Asa was nuchter en realistisch. Hij wist dat GóD hun aan alle kanten vrede had gegeven, maar hij was zich er ook goed van bewust dat aan deze periode van rust en vrede een einde zou komen.

Ook wij worden opgeroepen om nuchter te zijn en de lendenen van ons verstand te omgorden (1 Petr. 1:13). Petrus schrijft dit in de context van de heerlijkheid die ons straks te wachten staat. Dit is echter toekomstmuziek! In het hier en nu kunnen we nog met allerlei vormen van lijden te maken krijgen. Een christen mag zijn hoofd best in de wolken hebben, als hij maar oppast dat hij niet gaat zweven en met beide voeten op de grond blijft staan. Dit principe geldt ook voor de tijd waarin wij leven. Aan de betrekkelijke rust en vrede die we als christenen in het westen genieten zou wel eens snel een einde kunnen komen. Sommige christelijke normen en waarden mogen nu al niet meer hardop

verkondigd worden. Dit is echter pas het begin, het wordt nog veel erger. Laten we niet naïef zijn en denken dat het zo'n vaart niet zal lopen.

Asa wist wel beter. Hij nam voorzorgsmaatregelen en bouwde vestingsteden. De steden in Juda werden versterkt met dikke muren, voorzien van torens, deuren en grendels. Als de vijand zou komen, moesten ze er klaar voor zijn. Hoe kunnen we hier vandaag invulling aan geven? De steden in Juda kunnen we vergelijken met plaatselijke gemeenten. De boodschap aan de engel van de gemeente te Sardis luidt: *“Word waakzaam en versterk het overige dat dreigde te sterven”* (Openb. 3:2). Deze gemeente was in slaap gesukkeld en waande zich zeker en veilig. Ze had de naam levend te zijn, maar was dood. Ze moest wakker geschud worden uit de valse rust: *“Word waakzaam en versterk het overige dat dreigde te sterven.”*

Hoeveel gemeenten verkeren niet in zo'n toestand? Men voelt zich zo veilig dat men het niet nodig acht versterkingen aan te brengen. Van muren, die voorzien zijn van torens, en van deuren met grendels wil men niets weten. Open steden zijn echter een gemakkelijke prooi voor de vijand. Een gemeente behoort een sterke vestingstad te zijn. Ze behoort omringd te zijn met muren, die voorzien zijn van torens, en deuren met grendels. Muren zijn nodig om de vijand buiten te houden. Een stad zonder muren geeft geen enkele bescherming tegen de vijand van buiten. De muren stellen de afzondering van het kwaad voor.

In Sardis waren er slechts enkelen die hun kleren niet bevlekt hadden. De meerderheid maakte zich schuldig aan zondig gedrag. Ze waren het niet waard om met de Heer in witte kleren te wandelen (Openb. 3:4). In Sardis had men het niet nodig gevonden om muren te bouwen, die voorzien waren van torens. Torens zijn nodig om iemand vanuit de verte te zien aankomen.

De torens werden bemand door wachters. Zodra een wachter zag dat iemand de stad naderde, sloeg hij alarm (vgl. 2 Kon. 9:17; Jes. 21:6vv.; 52:8; 62:6). Sardis werd opgeroepen om waakzaam te zijn. Er moesten muren gebouwd worden, die voorzien waren van torens. Zo niet, dan zou de Heer komen als een dief en ze zouden geenszins weten op wat voor uur Hij tot hen zou komen (Openb. 3:3b).

Een gemeente die geen muren en torens heeft, heeft ook geen deuren en grendels. Iedereen kan ongestoord binnenwandelen! De plaatselijke gemeente vergadert zich rondom de Heer Jezus (Matt. 18:20). Hij behoort het aantrekkingspunt van godvrezende mensen te zijn. Voor hen moeten we de deuren openen. Het mag echter niet zo zijn dat Jan en alleman ongehinderd kan binnenstappen om plaats te nemen aan de tafel van de Heer. Asa voorzag de deuren van *grendels*. Deze deuren konden dus geopend, maar ook op slot gedaan worden (vgl. Neh. 3:3,6,13,14,15). De Heer Jezus spreekt over 'ingaan' en 'uitgaan' (Joh. 10:9).

Een gemeente kan in twee uitersten vervallen. Soms zijn de grendels zo vastgeroest dat ze niet meer geopend kunnen worden. Er wordt praktisch niemand meer binnengelaten. Zo'n gemeente heeft zichzelf zó geïsoleerd, dat de dood haast onvermijdelijk is! De gemeente moet of behoort een plaats te zijn die mensen aantrekt, die de genade en de waarheid zoeken. Voor hen doet de deurwachter open (Joh. 9:3). Het is een stad waar ze veilig zijn, een schaapskooi waar ze kunnen ingaan en uitgaan. Het andere uiterste is een gemeente waarin iedereen ongestoord kan binnenwandelen. Er zijn wel deuren, maar die zijn niet voorzien van grendels (vgl. Neh. 3:1). Iedereen is welkom! Voor mensen die kwaad in de zin hebben en met verkeerde bedoelingen willen binnenkomen, moet de deurwachter echter de grendels

gebruiken. Ze horen niet thuis in de gemeente van de levende God. Deuren en grendels moeten gebruikt worden op een wijze die passend is voor God, en in overeenstemming met Zijn heilige wil.

Asa's overwinning op de Kusiet Zerach

“Asa nu had een leger van driehonderdduizend man uit Juda, die schild en speer droegen, en van tweehonderdentachtigduizend man uit Benjamin, die een klein schild droegen en de boog spanden. Deze allen waren dappere helden” (vs. 8).

Voordat de strijd tegen de Kusiet Zerach beschreven wordt, geeft de schrijver een opsomming van het leger van Asa. Dit om het contrast te schilderen tussen het leger van Asa en het immens grote leger van Zerach. Zerach had een leger van duizendmaal duizend man, dus één miljoen tot de tanden toe bewapende soldaten (vs. 9). Vijfhonderdentachtigduizend man tegen één miljoen. Naar de mens gesproken had Asa geen schijn van kans om het tegen dit gigantische leger op te nemen. Daar kwam ook nog eens bij dat Zerach over driehonderd strijdswagens beschikte. Opnieuw zien we de nuchterheid en realiteitszin van Asa. Hij was zich er goed van bewust dat hij in deze strijd de ‘machteloze’ was, en Zerach de ‘machtige’ (vs. 11). Er was er dan ook maar Eén die hij te hulp kon roepen. Eén die hem de overwinning kon schenken: de HERE, zijn God (vs. 11). *“Help ons, HERE, onze God, want op U steunen wij en in uw naam zijn wij opgetrokken tegen deze menigte. HERE, Gij zijt onze God, laat toch tegen U geen sterveling iets vermogen.”* Een kort, maar zéér krachtig gebed. Asa zocht zijn steun en toeverlaat bij de HERE, zijn God. De vijand was inderdaad machtig en het aantal strijders was indrukwekkend. Maar het waren ‘stervelingen’. In de nabije toekomst zullen de

koningen der aarde en de machthebbers samenspannen tegen de HERE en Zijn gezalfde. Wat menen deze ‘stervelingen’ te kunnen vermogen tegen de Almachtige? *“Die in de hemel zetelt, lacht; de HERE spot met hen”* (Ps. 2:1-4).

Asa heeft dit gebed uitgesproken toen het leger van Zerach was doorgedrongen tot Maresa. Asa was hem tegemoet getrokken en zij hadden zich in slagorde opgesteld in het dal Sefata bij Maresa (vs. 10). Maresa betekent: ‘top’, of ‘hoofdstad’. Een stad gelegen in het laagland van Juda. Laten we niet menen dat de vijand zomaar in het wilde weg aanviel. Nee, er zat een bewuste strategie achter deze aanval. Maresa was een van de ‘topsteden’ in het zuiden van Juda. Als het de vijand lukte deze stad in te nemen, was de weg naar het hogerop gelegen Jeruzalem gebaad. Asa bleef daarom niet afwachten tot Zerach Maresa zou innemen en trok hem met zijn leger tegemoet. In het dal Sefata (d.i. ‘wachtpost’) zou de beslissende slag plaatsvinden.

Een geestelijke strijd, en een geestelijke wapenrusting

“Doet de hele wapenrusting van God aan, om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel. Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten” (Ef. 6:12).

De strijd, zoals die zich in het dal Sefata bij Maresa afspeelde, overdenken we nu in het licht van het Nieuwe Testament. Zerach en zijn legermacht zijn een type van de duivel en de geestelijke machten die ons van ons erfdeel proberen te beroven, d.i. alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus (Ef. 1:3). ‘Juda’ betekent: God zal geloofd of geprezen worden.

Voordat Paulus gaat spreken over óns erfdeel, begint hij met God de Vader van onze Heer Jezus Christus te loven (Ef. 1:3). We kunnen God nooit genoeg loven voor wat Hij ons in Christus Jezus geschonken heeft. Het erfdeel van Juda is een erfdeel van lofprijzing! Het zuiden van Juda is een dor land, waar de zon altijd schijnt. Enerzijds heerst daar een heerlijk klimaat, zonder de ruwe stormen van het noorden, maar anderzijds droogt het land daar snel uit doordat er weinig regen valt. Er bevinden zich echter waterbronnen, die voor fris en helder water zorgen. Aksa, de dochter van Kaleb, vroeg als huwelijksgift waterbronnen en Kaleb gaf haar de hoog- en de laaggelegen bronnen (Joz. 15:19).

Een waterbron is iets anders dan een waterstroom, die kan opdrogen. Bij waterbronnen komt het water steeds opnieuw tevoorschijn, het borrelt op of springt naar boven (vgl. Joh. 4:14). Water spreekt in de Bijbel van de levendmakende kracht van de Heilige Geest, evenals de regen. De *hooggelegen* waterbronnen voeren ons in de hemelse gewesten, waar we ons door de Heilige Geest mogen verkwikken in de gemeenschap met de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3). De *lagergelegen* waterbronnen spreken van de gemeenschap die we als gelovigen met elkaar hier op aarde hebben. Er is zorg voor elkaar en we spreken over de Heer Jezus en over de geestelijke dingen die we met elkaar gemeen hebben. Op die manier wordt ons hart door de Heilige Geest verkwikt (vgl. Hand. 2:42-47; 4:32).

De duivel zal echter alles in het werk stellen om Juda met zijn waterbronnen en steden in bezit te nemen. Met andere woorden: de duivel wil ons beroven van onze lofprijzing, gemeenschap en geestelijke zegening in de hemelse gewesten. Daarom worden we opgeroepen de hele wapenrusting van God aan te doen om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel (Ef. 6:11). Zoals eerder opgemerkt, ging Zerach strategisch te werk; hij viel

niet zomaar in het wilde weg aan! Zerach is een type van de duivel, die ons met zijn listen aanvalt. De naam Zerach betekent: 'lichtstraal'. In deze hoedanigheid doet de duivel zich voor als een engel van het licht (2 Kor. 11:14). Op sluwe wijze probeert hij ons te misleiden. Zijn dienaars doen zich voor als dienaars van de gerechtigheid (2 Kor. 11:15). Ze prediken echter een andere Jezus, een andersoortige geest, of een andersoortig evangelie dan de apostelen ons hebben overgeleverd (2 Kor. 11:3-4).

Asa stelde zich in slagorde op in het dal Sefata. Sefata betekent 'wachtpost', en deze plaats heeft de betekenis van op je hoede zijn, waakzaam zijn. Asa was op zijn hoede, want voordat de strijd losbarstte sterkte hij zich in HERE, zijn God (vs. 11). Ook wij worden opgeroepen om ons te sterken in de Heer en in de kracht van Zijn sterkte (Ef. 6:10). Laten we de duivel niet onderschatten. Als 'stervelingen' hebben we geen schijn van kans om het in eigen kracht tegen de duivel en zijn machten op te nemen. Alleen in de kracht van 'Zijn sterkte' kunnen we de strijd met de duivel aangaan. Jozua maakte eens de grote fout door Ai aan te vallen zonder zich eerst te sterken in de HERE. Dit kostte hem zesendertig man (Joz. 7:1-5). In de geestelijke strijd sterken we ons in de Heer en in de kracht van Zijn sterkte. In Zijn naam trekken wij op tegen de vijand (2 Kron. 14:11; Ef. 6:10).

Asa ging de strijd ook niet onbewapend aan. De driehonderdduizend man uit Juda droegen schild en speer. En de tweehonderdentachtigduizend man uit Benjamin droegen een klein schild en spanden de boog. Overeenkomstig Efeziërs 6 moeten we de hele wapenrusting van God aandoen om stand te kunnen houden tegen de vijand. Het schild spreekt van het geloof. Door het *geloof* kunnen we al de brandende pijlen van de boze uitblussen (Ef. 6:16). De speer spreekt, net als het zwaard, van het Woord van God (Ef. 6:17). Het zwaard gebruiken we

op korte afstand, in het gevecht van man tegen man – het van aangezicht tot aangezicht spreken.

Toen de duivel kwam om de Heer Jezus te verzoeken, gebruikte de Heer het zwaard: “Er staat geschreven” (vgl. Matt. 4:4,7,10). Met de speer kunnen we de vijand verder van ons afhouden dan met het zwaard. Een speer kan ook gegooid worden, zodat de vijand op afstand uitgeschakeld wordt. Ditzelfde principe geldt voor pijl en boog. De afstand is dan alleen nóg groter dan bij een speer. De speer of de boog gebruiken we op ‘afstand’. Dit kan bijvoorbeeld een telefoontje, brief of e-mail zijn. De duivel is een geduchte tegenstander, die wil dat we ons aan hem onderwerpen. Jakobus roept ons echter op om ons aan Gód te onderwerpen en de duivel te weerstaan. Als we dit doen, zal hij van ons vluchten (Jak. 4:7; vgl. 1 Petr. 5:8-9).

Hiervan is de strijd van Asa tegen de Kusiet Zerach een prachtige illustratie. Omdat Asa op de HERE had gesteund, deed Hij de Kusieten de nederlaag lijden tegen Asa en Juda. De Kusieten vluchtten weg. Asa en zijn krijgsvolk vervolgden hen tot Gerar en zij werden verpletterd voor het aangezicht van de HERE en van Zijn leger. Van de Kusieten vielen er zovelen, dat niemand van hen in leven bleef (vs. 12-13).

Verder wordt beschreven dat Asa een zeer grote buit behaalde en al de steden rondom Gerar door hem overweldigd werden. De schrik des HEREN lag erop. Al de steden werden geplunderd, omdat daarin veel buit was. Ook de tenten van de veehoeders overweldigden zij en zij voerden kleinvee in menigte en kamelen weg. Daarna keerden zij naar Jeruzalem terug (vs. 14-15). Elke overwinning in het geloof levert ons ‘buit’ op. Hoe meer we op de Heer vertrouwen in de strijd, hoe rijker Hij ons zal maken. Voor de duidelijkheid: de ‘buit’ bestaat voor ons christenen niet uit materiële zegeningen, zoals de welvaartspredikers ons proberen

voor te houden, maar uit 'geestelijke zegeningen' in Christus in de hemelse gewesten (Ef. 1:3).

We hebben slechts enkele onderdelen van de geestelijke wapenrusting besproken. Om te kunnen standhouden tegen de duivel, zullen we echter de 'hele' wapenrusting van God moeten aandoen. De volgende [link](#) kan een hulp zijn bij de overdenking hiervan.

Hervormingen

2 Kronieken 15

We kunnen dit hoofdstuk in vier stukjes verdelen:

- a. De aansporing van de profeet Azarja om verdere maatregelen te nemen tegen de afgoderij (vs. 1-7).
- b. Asa's gehoorzaamheid (vs. 8-16).
- c. De offerhoogten en Asa's toewijding (vs. 17-18).
- d. Het zegenrijke gevolg van Asa's gehoorzaamheid en toewijding (vs. 19).

De boodschap van de profeet Azarja

Vers 1-7. Na de overwinning over de Kusiet Zerach keerde Asa terug naar Jeruzalem. Hij kreeg echter niet de kans om op zijn lauweren te gaan rusten. De profeet Azarja, de zoon van Oded, ging hem tegemoet met een boodschap van de HERE: *"Hoort naar mij, Asa en geheel Juda en Benjamin! De HERE is met u, zolang*

gij met Hem zijt; indien gij Hem zoekt, zal Hij Zich door u laten vinden; maar indien gij Hem verlaat, zal Hij u verlaten” (vs. 1-2).

Eén daad van gehoorzaamheid geeft nog geen garantie dat God ons ook in de toekomst zal bijstaan en zegenen. Azarja zegt in iets andere bewoordingen hetzelfde als Paulus: *“Als wij verdragen, zullen wij ook met [Hem] regeren; als wij [Hem] verloochenen, zal Hij ons ook verloochenen; als wij ontrouw zijn – Hij blijft trouw, want Zichzelf kan Hij niet verloochenen”* (2 Tim. 2:12-13). Alléén als wij trouw blijven en God in alles gehoorzamen, kunnen we rekenen op Zijn zegen. Helaas komt het voor dat mensen Christus verloochenen en ontrouw worden. Paulus zegt niet: ‘Ach, zó erg is dit ook weer niet. Christus blijft trouw, op Hem kunnen we altijd rekenen!’ Nee, Paulus schrijft: *“Als wij Hem verloochenen (ontrouw zijn), zal Hij ons óók verloochenen.”* Dit wordt hier met Zijn *trouw* bedoeld! Hij kan Zich niet één maken met onze ontrouw, dan zou Hij Zichzelf verloochenen. Dit zou ingaan tegen heel Zijn natuur en wezen. Het positieve van Gods trouw is dat Hij alles eraan doet om ons weer in gemeenschap met Hem te brengen.

Dit zien we ook in het leven van Asa. Als hij ontrouw wordt en God verloochent, stuurt God eerst de ziener Chanani om hem weer op het rechte pad te brengen (16:1-10). Toen het profetische woord niet de gewenste uitwerking had, gebruikte God in Zijn genade een ander middel om tot zijn hart en geweten te spreken: Asa werd ziek aan zijn voeten (16:12). We kunnen in zoverre op Gods trouw rekenen, dat Hij er alles aan zal doen om ons weer op het rechte pad te brengen. Als wij echter volharden in onze ontrouw jegens Hem en alle waarschuwingen in de wind slaan, komt het moment dat Hij Zijn handen van ons aftrekt. Maar zelfs dit is genade. Dit zien we uitgebeeld in 2 Kronieken 15:3-6: *“Lange tijd was Israël zonder de ware God, zonder priester die onderricht gaf,*

en zonder wet; doch keerden zij in hun benauwdheid tot de HERE, de God van Israël, terug en zochten zij Hem, dan liet Hij Zich door hen vinden. In die tijden was er geen vrede voor hem die uitging noch voor hem die inging, maar er was grote beroering onder al de inwoners der landen; volk botste tegen volk en stad tegen stad, want God bracht hen in beroering door allerlei benauwdheid.”

De periode waarover Azarja spreekt, heeft naar alle waarschijnlijkheid betrekking op de tijd van de Richteren. Het volk Israël had God de rug toegekeerd en liep andere goden achterna, waarvoor zij zich neerbogen. Hierdoor ontbrandde de toorn van de HERE tegen hen en bracht Hij hen in grote benauwdheid. Hij gaf hen over in de macht van hun vijanden rondom, waartegen ze zonder Hem geen stand konden houden. Telkens als zij de HERE in hun benauwdheid zochten, liet Hij Zich door hen vinden. Bewogen over hun gekerm, verwekte de HERE dan weer een richter, die hen verlostte uit de macht van hun plundersaars. *Maar met de dood van de richter handelden zij opnieuw verderfelijke door andere goden achterna te lopen.* Dit is de rode draad, die door heel het boek Richteren loopt (Richt. 2:11-23).

Als wij de ware God de rug toekeren en de afgoden van de wereld gaan dienen, heeft dit grote gevolgen voor ons geestelijk leven:

- Israël was lange tijd zonder de ware God. Géén gemeenschap met God. Als wij Hem verlaten, zal Hij ons verlaten!
- Zij waren zonder priester die onderricht gaf, en zonder wet. We missen dan het onderwijs uit Gods Woord. Als Gods volk het zonder priester en wet moet doen, is het gedoemd te gronde te gaan (Hos. 4:6).

- In die tijden was er geen vrede. We raken onze innerlijke vrede kwijt. Ons leven wordt niet meer gekenmerkt door rust en vrede, maar door beroering en allerlei benauwdheid.

“Gij dan, weest sterk, en laten uw handen niet verslappen, want uw werk zal beloond worden” (vs. 7). Asa moest dus sterk zijn. De profeet riep de koning op om zijn handen niet te laten verslappen. Het werk dat hij begonnen was, moest hij afmaken. De boodschap van Azarja eindigde met een geweldige belofte, een bemoediging voor iedere hervormer: *“(…) want uw werk zal beloond worden.”* Gehoorzaamheid, trouw en toewijding aan God en de Heer Jezus zullen altijd beloond worden (vgl. Matt. 25:21; 1 Kor. 3:12-15; Openb. 22:12).

Asa's gehoorzaamheid

Vers 8-16. *“Zodra Asa deze woorden hoorde, de profetie die Azarja, de zoon van Oded, gesproken had, greep hij moed, en hij deed de gruwelen weg uit het gehele land Juda en Benjamin, en uit de steden die hij op het gebergte van Efraïm ingenomen had”* (vs. 8a).

De woorden van de profeet Azarja hadden hun uitwerking niet gemist. Asa greep moed en hij voleindigde het werk waaraan hij begonnen was: het verwijderen van al de gruwelen. Een profeet is iemand die van Godswege spreekt, dus iemand die namens God spreekt (2 Petr. 1:21; vgl. Luc. 1:70; Hebr. 1:1). Wie profeteert, spreekt voor mensen tot opbouw, vermaning en vertroosting (1 Kor. 14:3).

Asa was op de goede weg, maar hij kreeg toch een vermaning, een aansporing van de HERE om niet te verslappen. Tegelijkertijd sprak Azarja een woord van opbouw en vertroosting: *“(…) want uw*

werk zal beloond worden.” In dagen van ontrouw en verval stuurt God profeten, die de taak hebben om het afgedwaalde volk weer in gemeenschap met God te brengen. Maar als een profeet alleen maar een woord van vermaning spreekt, bouwt dit niet op. Er zal ook een woord van vertroosting gesproken moeten worden. Een echte profeet zal de balans dus in evenwicht houden. Een prachtig voorbeeld van evenwichtig profeteren vinden we bij Haggai en Zacharia. Deze profeten profeteerden in de dagen van Ezra en Nehemia. Bij de hervatting van de bouw van de tempel speelden zij een grote rol (vgl. Ezra 5:1-2). De vermaningen logen er niet om! Lees maar eens het gelijknamig boek(je) Haggai, dat slechts uit twee hoofdstukken bestaat. In het eerste hoofdstuk zien we de vermaning. In hoofdstuk twee de vertroosting en de opbouw. De balans werd keurig in evenwicht gehouden!

“Ook vernieuwde hij het altaar van de HERE, dat vóór de voorhal des HEREN stond” (vs. 8b).

Asa vernieuwde het altaar van de HERE. In de Engelse Revised Standard Version wordt over ‘repaired’ gesproken; dit betekent: herstellen of restaureren. Het altaar verkeerde blijkbaar niet meer in goede conditie, het was lange tijd verwaarloosd en moest hersteld (vernieuwd) worden. Het altaar vóór de voorhal was de schakel tussen God en Zijn volk. Dáár moesten zij hun vredeoffers en brandoffers brengen.

Het vredeoffer of dankoffer was een gemeenschapsmaaltijd van God met Zijn volk (Deut. 12:5-7; Lev. 7:11-21). God kreeg Zijn deel, de priesters kregen hun deel, en ieder van het volk die rein was kreeg ook zijn deel. Het brandofferaltaar wordt in Ezechiël 41:22 en Maleachi 1:7,12 des HEREN tafel genoemd.

Altaar en tafel zijn niet van elkaar te scheiden, maar moeten wel onderscheiden worden. Het altaar staat in verbinding met de

offers die erop gebracht worden. Aan een tafel zit men aan om *gemeenschap* te genieten. Als er sprake is van de tafel, staat dit in verbinding met de maaltijd en de gemeenschap die daarmee verbonden is. Ook in de Gemeente is sprake van de tafel van de Heer. En zoals er toen slechts één altaar was, zo is er nu maar één tafel van de Heer. Het gaat niet om een letterlijke tafel, maar om een geestelijke plaats, de plaats waar de Heer Jezus de Zijnen vergadert en waar Hij in het midden is. In 1 Korintiërs 10:18-21 zien we dat de woorden *tafel* en *altaar* afwisselend worden gebruikt. De tafel van de Heer is voor ons christenen de aangewezen plaats om met elkaar, met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus *gemeenschap* te hebben. Dáár vieren we het avondmaal. We drinken uit de drinkbeker en eten van het brood. Dit is de *gemeenschap* van het bloed van Christus en de *gemeenschap* van het lichaam van Christus.

Een ander aspect in verbinding met de tafel van de Heer, is dat van de eenheid. Het éne brood op tafel beeldt uit dat de gelovigen plaatselijk, en wereldwijd, één lichaam zijn (1 Kor. 10:17; 12:27). Door van het brood te eten, geven wij uitdrukking aan de eenheid van het lichaam van Christus, de Gemeente. Bij de vernieuwing van het ‘altaar’ gaat het dus vooral om de aanbidding, de *gemeenschap* en de eenheid van het volk van God. Is zo’n herstel, zo’n vernieuwing van het ‘altaar’ in onze tijd ook niet hard nodig? Waar wordt Christus, die óns altaar is (Hebr. 13:10), nog erkend als het Middelpunt van de ware eredienst (Matt. 18:20)?

De Bijbel spreekt over de tafel van de Héér. Het is Zijn tafel, Hij is de gastheer en Hij bepaalt de regels. Zoals de dienst en de *gemeenschap* aan het altaar van de HERE onder het oude verbond nadrukkelijk door Hemzelf was voorgeschreven, zo is het ook aan de tafel van de Heer in de nieuwtestamentische gemeente. Heeft

de Heer wérkelijk het gezag aan Zijn tafel, en heeft de Heilige Geest de leiding? Bepaalt Hij wie er wel of niet aan Zijn tafel mogen aanzitten, of maken wij dit uit? Vragen die allemaal met de toestand van het altaar te maken hebben. Laten we ons in het licht van het Nieuwe Testament eerlijk afvragen: Is het ‘altaar’ bij ons in goede conditie, of is het misschien aan vernieuwing toe?

“Asa riep heel Juda en Benjamin bijeen met degenen die bij hen verblijf hielden uit Efraïm, Manasse en Simeon – want velen uit Israël gingen tot hem over, toen zij zagen dat de HERE, zijn God met hem was – en zij kwamen bijeen te Jeruzalem in de derde maand van het vijftiende jaar der regering van Asa en offerden aan de HERE op die dag van de buit die zij meegebracht hadden, zeventhonderd runderen en zeventuizend stuks kleinvee” (vs. 9-11).

Aan de tafel van de Heer wordt de eenheid van het lichaam van Christus tot uitdrukking gebracht. Er zijn gemeenten die deze waarheid angstvallig achter gesloten deuren houden. Hierover wordt niet meer met gelovigen buiten de eigen kring gesproken. Dat is niet goed. Asa riep heel Juda en Benjamin te Jeruzalem bijeen, maar óók hen die uit de stammen Efraïm, Manasse en Simeon waren overgegaan. Als wij samenkomen aan de tafel van de Heer, wordt de gehele gemeente uitgenodigd. De eredienst is een gemeenschappelijke zaak, die alle ware gelovigen aangaat. Asa leefde in een tijd van verval. Aan de eenheid van het koninkrijk was na de dood van Salomo een einde gekomen, het rijk was in tweeën gescheurd. In het zuiden bevonden zich de twee stammen, Juda en Benjamin; in het noorden bevond zich het tienstammenrijk. Zover het in zijn vermogen lag, probeerde Asa de eenheid van het gehele volk te verwezenlijken. Velen uit de stammen van Efraïm, Manasse en Simeon hadden gezien dat God met Asa was. Zij hadden zich van het kwaad afgezonderd en

waren tot Asa overgegaan. Toen Asa als het ware één stoot op de trompetten liet horen, gold deze oproep niet alleen voor de twee stammen, maar voor de gehele vergadering. Daar hoorden Efraïm, Manasse en Simeon ook bij (vgl. Num. 10:3). Dit principe is vandaag de dag niet anders.

Het verval in de christenheid neemt zienderogen toe. Weten christenen die zich onttrokken hebben aan ongerechtigheid en die zich hebben gereinigd van de vaten tot oneer, ons te vinden (2 Tim. 2:19-21)? Van Asa ging een goed getuigenis uit: “(...) zij zagen dat de *HERE*, zijn God met hem was.” Het is prijzenswaardig als er van ons als gemeente een goed getuigenis uitgaat. Maar dat betekent niet dat we dan met de armen over elkaar moeten blijven zitten. We worden opgeroepen om ons te *beijveren* de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede (Ef. 4:3; vgl. 2 Tim. 2:22). En bij dit *beijveren* spelen de trompetten, het getuigenis vanuit het Woord van God, een grote rol. De trompetten werden gebruikt om Gods volk tot de ingang van de tent der samenkomst te verzamelen.

Wij denken bij de trompetten vaak aan de verkondiging van het evangelie aan ongelovige zondaars. Dit is echter niet het geval. Het geluid van de trompetten is voor *gelovigen* bedoeld. Als wij tot het inzicht zijn gekomen dat er maar één plaats is waar we de eenheid van het lichaam van Christus tot uitdrukking kunnen brengen, waar gelovigen zich moeten vergaderen aan de tafel van de Heer, zullen we deze waarheid ook moeten uitdragen.

In dit opzicht kunnen we nog iets leren van Abia, de vader van Asa. Abia ging staan op een berg en liet luid en duidelijk horen wat er allemaal niet deugde aan de godsdienst van de Israëlieten, het tienstammenrijk (2 Kron. 13:4-9). Daartegenover kon hij tot in de puntjes vertellen hoe het zat met de ware godsdienst in Juda. De tempel in Jeruzalem was de door God uitverkoren plaats om

Zijn naam te doen wonen. Hij sprak over het priesterschap, zoals God het had ingesteld. Hij sprak over de Levieten, die hun dienst uitoefenden in het heiligdom, zoals voorgeschreven in de wet, etc. Abia had helemaal gelijk. Wat hij verkondigde was allemaal waar, maar er was toch een groot probleem. Hij wandelde in al de zonden die zijn vader vóór hem bedreven had; zijn hart was de HERE, zijn God, niet volkomen toegewijd (1 Kon. 15:3). Dit is in feite de waarheid in ongerechtigheid bezitten (Rom. 1:18b). Het is het kennen van de waarheid, maar er niet naar handelen. Abia verkondigde de waarheid vanaf een berg, en dat zouden ook wij moeten doen. Maar als onze praktijk niet in overeenstemming is met de waarheid, kunnen we inderdaad beter zwijgen.

Asa had het volk tot eer van God vergaderd. De zeventhonderd runderen en zeventuizend stuks kleinvee behoorden tot de buit die de twee stammen hadden meegebracht na de overwinning op de Kusiet Zerach (2 Kron. 14:15; 15:11). Het waren brandoffers en slachtoffers, die tot eer en verheerlijking van God werden geofferd. Op die manier gaf men uitdrukking aan de dankbaarheid voor de overwinning, die de HERE geschonken had. Het waren offers die welgevallig waren voor de HERE. Koning Saul wilde na zijn overwinning op Agag, de koning van Amalek, hetzelfde doen. Saul was echter ongehoorzaam geweest aan de stem van de HERE. Tot hém moest Samuël zeggen: *“Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen”* (vgl. 1 Sam. 15:3,9,20-22). Aanbidding die niet gepaard gaat met gehoorzaamheid aan Gods Woord, heeft voor God geen waarde. Sterker nog, ze is verwerpelijk!

Bij Asa was dit niet het geval. Hier gingen de offeraars een verbond aan dat zij de HERE, de God van hun vaders, zouden zoeken “met hun gehele hart en met hun gehele ziel” (15:12). Met hart en ziel wilden zij de HERE zoeken en Hem dienen

(vgl. Deut. 6:5vv.). En ieder die de HERE, de God van Israël, niet zou zoeken, moest ter dood gebracht worden, zowel klein als groot, zowel man als vrouw (15:13). Geen enkele vorm van afgoderij werd meer geduld. Ieder die de HERE, de God van Israël, niet zocht, moest zonder pardon ter dood gebracht worden. Iedereen was het hiermee eens. Zij zwoeren de HERE met luider stem en onder gejuich, en onder het geschal van trompetten en horens (15:14). Die dag, die met een offerdienst ter ere van God was begonnen, werd vreugdevol afgesloten. Met geheel hun wil hadden zij de HERE gezocht, en Hij had Zich door hen laten vinden. Hun toewijding en hun gehoorzaamheid werden dan ook door God gezegend. De HERE gaf hun vrede aan alle kanten (15:15).

Asa's ijver voor de HERE ging zover, dat zelfs zijn grootmoeder eraan moest geloven. Zij werd als gebiedster afgezet, omdat zij een gruwelijk beeld van Asjera (de godin van de vruchtbaarheid) gemaakt had. Asa hieuw haar gruwelijk beeld stuk, verpulverde en verbrandde het in het dal Kidron (15:16). Asa zou volkomen ongeloofwaardig zijn geweest, als hij niet in zijn eigen huis schoon schip had gemaakt. Als koning moest hij het goede voorbeeld geven. Dit is een bijbels principe. Een opziener moet onberispelijk zijn; één van de criteria is dat hij zijn huis goed bestuurt (1 Tim. 3:2-7). We kunnen het kwaad in de gemeente – het huis van God – niet veroordelen, terwijl we in ons eigen huis een oog dichtdoen (vgl. 1 Sam. 2). Timoteüs, die van Paulus de taak had gekregen om anderen te leren, moest zelf een voorbeeld zijn voor de gelovigen; in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid (1 Tim. 4:12; vgl. 1 Petr. 5:1-3). Als wij het in ons eigen leven of in onze eigen familiekring niet zo nauw nemen met de heiligheid van God, moeten we dit ook niet van anderen verwachten.

De offerhoogten

“De offerhoogten verdwenen echter niet uit Israël; toch was het hart van Asa, zolang hij leefde, (de HERE) volkomen toegewijd” (vs. 17).

Asa had uit al de steden van *Juda* de offerhoogten verwijderd (14:5). Met de hier genoemde offerhoogten worden dan ook de hoogten bedoeld die zich in de steden van *Israël* bevonden, die hij had veroverd. Asa had wel de gruwelen (de afgodsbeelden) weggedaan uit deze steden, maar niet de offerhoogten (vgl. 15:8).

In de Bijbel wordt vaak gesproken over de hoogten. In beginsel waren het plaatsen, die de volken voor hun goden hadden gemaakt om daar te aanbidden en te offeren. Nog voordat Israël het Beloofde Land in bezit ging nemen, had God hun geboden deze hoogten te verwoesten (Num. 33:52; Deut. 12:2). Voordat de tempel in Jeruzalem werd gebouwd, heeft God het toegelaten dat er op de hoogten werden geofferd. Uit 1 Samuël 9:12 blijkt dat ook Samuël offerde op de hoogten. Voor de duidelijkheid: hij offerde natuurlijk niet aan de afgoden, maar aan de HERE! Ook in 1 Koningen 3:2 wordt vermeld dat het volk gewoon was op de hoogten te offeren, *“omdat tot op die dagen nog geen huis voor de naam des HEREN gebouwd was.”* Zelfs Salomo bezat toen nog niet de wijsheid om een einde te maken aan de offerdienst op de hoogten. De koning steeg in dit opzicht niet uit boven het geestelijk peil van het volk (vgl. 1 Kon. 3:2-4).

We hebben overdacht dat het middelpunt van de eredienst en de aanbedding in Israël het koperen brandofferaltaar was, in verbinding met de ark des HEREN. Het brandofferaltaar en de tabernakel bevonden zich weliswaar in Gibeon, maar de ark (een beeld van de Heer Jezus) bevond zich in Jeruzalem. Het lijkt erop

dat Salomo pas na de droom te Gibeon de gedachten van God heeft begrepen. Hij verliet Gibeon en toen hij in Jeruzalem was gekomen, stelde hij zich voor de ark van het verbond des HEREN en offerde brandoffers en bereidde vredeoffers (1 Kon. 3:4-15).

Toen de tijd van verval aanbrak voor Israël, waren er koningen die weer op de hoogten offerden. Nu echter niet aan de HERE, maar aan de afgoden. Salomo is daarmee als eerste begonnen (1 Kon. 11:7), en de andere koningen zijn gevolgd in dit kwaad. De plaatsen waar eerst offers aan de HERE werden gebracht, veranderden in plaatsen van afgodendienst. Het oogluikend toestaan van de hoogten heeft nooit Gods goedkeuring gehad. Bij verschillende vrome koningen vinden we de uitdrukking: “(...) *alleen* (evenwel) werden de hoogten niet weggenomen” (1 Kon. 15:14; 22:44; 2 Kon. 12:3, enz.). “*Alleen*, het volk was gewoon op de hoogten te offeren” (1 Kon. 3:2-3; 22:44; 2 Kon. 12:3;14:4; 15:4, 35; enz.).

Het waren alleen *goddeloze* koningen die de hoogten bouwden: Jerobeam (1 Kon. 12:31); Rechabeam (of het volk tijdens zijn regering, 1 Kon. 14:23); Joram (2 Kron. 21:11); Achaz (2 Kron. 28:25); Manasse (2 Kron. 33:3). En we zien dat het slechts de *godvrezende* koningen waren die deze hoogten verwoestten: Asa (2 Kron. 14:3); Josafat (2 Kron. 17:6); Hizkia (2 Kron. 31:1); Josia (2 Kon. 23:5,8,13,15; 2 Kron. 34:3).

De vele schriftplaatsen die over de hoogten spreken, tonen aan hoe belangrijk dit onderwerp is in de ogen van God. God vindt het blijkbaar belangrijk dat er één plaats is waar gelovigen zich vergaderen, één plaats van eredienst en aanbidding. Daarom ontkomen we er ook niet aan om zolang en uitgebreid bij de hoogten stil te staan. H. Rossier schrijft hier het volgende over: ‘Het is niet moeilijk de praktische toepassing van deze dingen te maken. Het is niet voldoende voor ons om te weten dat op een

bepaalde plaats christenen samenkomen om God te prijzen. De eerste vraag is te weten of 'de ark' zich daar bevindt; of anders gezegd, of zij vergaderd zijn rondom de Heer Jezus en Zijn persoonlijke tegenwoordigheid de grondslag van hun vergaderen is (Matt. 18:20). Zeker, men kan eredienst plegen en aanbidden op de hoogten, zonder de ark, maar vroeg of laat zal deze eredienst en aanbidding ontaarden tot oneer van God, zoals het Woord van God ons zo duidelijk laat zien. Vinden wij niet in onze dagen dezelfde zwakheid, hetzelfde gebrek aan inzicht, zelfs daar waar het verlangen om God te danken nog aanwezig is? Ieder kiest zijn eigen 'hoogte' uit, zonder zich veel te bekommeren om de vraag of 'de ark' daar wel aanwezig is, Christus Zelf. Ieder richt zijn eigen 'altaar' op, zonder erbij stil te staan dat er na het kruis slechts één enkel Middelpunt van eenheid voor het volk van God kan bestaan, zoals er eertijds na het altaar op de dorsvloer van Ornan de Jebusiet slechts één zo'n plaats was, op de berg Moria waar het huis des HEREN gebouwd was te Jeruzalem (2 Kron. 3:1)' (Uit: Le Messenger Évangélique).

In een tijd van verwarring, waarin wij nu helaas ook leven, en iedereen doet wat goed is in zijn ogen, komt het erop aan om vast te houden aan Gods Woord. De HERE wilde niet op de hoogten gediend worden: *"Niet alzo zult gij de HERE, uw God dienen. Maar de plaats, die de HERE, uw God uit het gebied van al uw stammen verkiezen zal om daar zijn naam te vestigen, om daar te wonen, die zult gij zoeken en daarheen zult gij gaan."* (Deut. 12:4-5).

De heilige gaven

Vers 18. Het laten bestaan van de offerhoogten in Israël was het enige minpunt dat Gods Geest heeft laten optekenen over Asa's periode van hervorming en herstel. Vers 17 eindigt met de

vermelding: “(...) *toch was het hart van Asa, zolang hij leefde, (de HERE) volkomen toegewijd*”. Als we zien hoe Asa zich de laatste jaren van zijn leven heeft gedragen, lijkt dit twijfelachtig. Dit is echter niet zo. De toewijding waarvan hier sprake is, moeten we in het licht zien van Asa’s optreden *tegen de afgoderij*.

We kunnen Asa inderdaad verschillende zaken voor de voeten werpen:

- a. Hij is uiteindelijk ongelovig geworden. Hij zocht zijn heil en toevlucht bij de wereld, in plaats van op de HERE, zijn God, te vertrouwen (2 Kron. 16:1-6).
- b. Hij liet zich niet meer door Gods Woord gezeggen, dat door de ziener Chanani tot hem kwam (16:7-10a).
- c. Hij mishandelde enigen uit het volk – dat was dus machtsmisbruik (16:10b).
- d. Hij zocht in zijn ziekte geen hulp bij de HERE, maar bij de heelmeesters (16:12).

Dit waren allemaal zaken die niet goed waren, en die we Asa zouden kunnen verwijten. Van één ding kunnen we hem echter niet beschuldigen: hij is de HERE niet ontrouw geworden door zelf de afgoden te gaan dienen, of door afgoderij toe te staan. In dit opzicht is hij de HERE, zolang hij leefde, volkomen toegewijd geweest.

Maar brengen wij het er beter vanaf dan Asa? Hoe groot is óns geloof? Hoe reageren wij als wij met een ernstige ziekte te maken krijgen, of in penibele omstandigheden terecht komen? Laten wij ons altijd corrigeren als een broeder ons met de Bijbel in de hand op de vingers komt tikken? Gaan wij altijd zachtmoedig en nederig met elkaar om? Als we eerlijk zijn, moeten we toegeven dat we soms geen haar beter zijn dan Asa. Laten we ons dus

bescheiden opstellen en hem niet meteen van afval van de HERE beschuldigen.

Het hart van Asa was de HERE, zolang hij leefde, dus volkomen toegewijd. Dit uitte zich ook in het geven van *de heilige gaven*. Hij bracht de heilige gaven van zijn vader en zijn eigen heilige gaven naar het huis Gods: zilver, goud en allerlei voorwerpen. Onze toewijding aan God kan gemakkelijk afgemeten worden aan de vraag: Hoeveel is het huis van God mij waard? Ben ik bereid in Gods huis (de gemeente) te investeren? En laten we dit nu maar eens heel letterlijk nemen: Hoeveel gaat er op zondag in de collectezak? Hoeveel tijd investeer ik in de opbouw van de gemeente; en welke ‘materialen’ draag ik aan (geestelijk gezien): goud, zilver, kostbare stenen, of hout, hooi of stro? Ieders werk zal openbaar worden (1 Kor. 3:12-13). Het is maar al te vaak zo, dat wij voor onze weldoortimmerde huizen draven, terwijl er nog zoveel werk te doen is aan het huis van God (Hag. 1).

Asa gebruikte de heilige gaven van zijn vader en zijn eigen heilige gaven niet om *zichzelf* te verrijken. Het was allemaal voor Gods huis bestemd. De gaven bij Asa bestonden uit letterlijke en materiële zaken: zilver, goud en allerlei voorwerpen. Ook wij hebben van God ‘heilige gaven’ ontvangen. Deze gaven zijn in de eerste plaats gééstelijk van aard. Bij Asa was sprake van allerlei kostbare voorwerpen. Paulus spreekt over een “*verscheidenheid van genadegaven*” (1 Kor. 12:4). Deze genadegaven of ‘heilige gaven’, hebben wij niet ontvangen om onszelf op te bouwen. Iemand die in de gemeente bijvoorbeeld in een taal spreekt die niemand kan verstaan, bouwt zichzelf op – hij is zijn *eigen huis* aan het opbouwen en verrijken. En dat is niet de bedoeling van de ‘heilige gaven’! De gaven zijn door God gegeven om de gemeente, het huis van God, op te bouwen (1 Kor. 14:4-5,12,17). Asa bracht de heilige gaven naar het huis Gods. Geestelijk gesproken

hebben we niet allemaal ‘zilver’ of ‘goud’ om naar Gods huis (de gemeente) te brengen. Gelukkig is er ook sprake van *“allerlei voorwerpen.”* God heeft ieder van ons één of meerdere gaven gegeven; niet om onszelf mee te verrijken, maar om elkaar mee te dienen, opdat God verheerlijkt wordt door Jezus Christus, aan Wie de heerlijkheid en de kracht is tot in alle eeuwigheid! Amen (1 Petr. 4:10-11).

Er was geen oorlog

Vers 19. Gehoorzaamheid en toewijding aan God worden altijd gezegd. Tot het vijfendertigste jaar van de regering van Asa was er geen oorlog. Dit maakte deel uit van de beloning die God bij monde van Azarja had toegezegd (15:7). Als het volk van God wordt geteisterd door oorlogen en twisten, heeft dit meestal te maken met ontrouw en het niet willen luisteren naar Gods Woord. Dit zien we heel duidelijk in het boek Richteren. Telkens wanneer het volk ontrouw werd, raakte het verwickeld in een oorlog. En zoals God had aangekondigd, zou Hij hen verslagen aan hun vijanden overleveren (Deut. 28:25). Als het volk echter berouw kreeg en de HERE ging aanroepen, verwekte Hij in Zijn genade een verlosser, een richter die hen uit de hand van de vijand verlost (vgl. Richt. 3:5-30). Zolang het volk trouw bleef, had het rust (Richt. 3:11,30 e.a.p.). Werd het ontrouw, dan was het gedaan met de rust en kwam er oorlog. Als wij wereldsgezind zijn en de vriendschap van de wereld zoeken, halen wij ons de vijandschap van God op de hals. De Geest die in ons woont, begeert met afgunst. Overspelig gelonk naar de wereld kan God niet verdragen; oorlogen en twisten zijn het gevolg (vgl. Jak. 4:1-5).

Terugval en dood

2 Kronieken 16

Het laatste deel van het leven van Asa is een en al treurnis. Als zovelen is Asa goed begonnen, maar slecht geëindigd. Dit hoofdstuk kunnen we als volgt indelen:

- a. De oorlog tussen Asa en Basa, de koning van Israël (16:1-6).
- b. De vermaning door de ziener Chanani en diens gevangenneming (16:7-10a).
- c. Asa's mishandeling van enigen uit het volk (16:10b).
- d. Asa's ziekte en dood (16:12-14).

De oorlog tussen Asa en Basa, de koning van Israël

Vers 1-6. Bij de overdenking van 2 Kronieken 15:19 hebben we gezien dat oorlog een gevolg kan zijn van *ontrouw*. Maar dat hoeft niet altijd zo te zijn. Oorlogen waarin het volk van God verwickeld raakt, moeten altijd van geval tot geval bekeken

worden. De oorlog met de Kusiet Zerach was geen gevolg van ontrouw (2 Kron. 14:9-15). Integendeel, deze oorlog was het gevolg van *trouw*. Er was toen sprake van een opwekking onder het volk van God. Elk echt werk van de Heer wordt vroeg of laat aangevallen door de vijand – en meestal is dit vroeg! Dit zien we bij Asa, maar ook bij de opwekking onder koning Hizkia: *“Na deze gebeurtenissen, waarin Jechizkia’s trouw bleek, rukte Sanherib, de koning van Assur, op”* (2 Kron. 32:1). Ook bij de opwekking onder Ezra en Nehemia begint de vijand zich te roeren. Een échte opwekking wordt zonder uitzondering aangevallen door de duivel.

Een oorlog kan door God ook gebruikt worden om *te beproeven* wat er in ons hart leeft, of ons hart nog volkomen naar Hem uitgaat (vgl. 16:9 en Deut. 8:2). Dit is hier in 2 Kronieken 16 het geval. De aanval van Basa, de koning van Israël, was een beproeving voor het geloof van Asa. God laat dit soort beproevingen in ons leven toe, om te zien hoe het met ons hart gesteld is. Na een betrekkelijk lange periode van rust (ca. 20 jaar), trok koning Basa van Israël op tegen Juda en versterkte Rama. Hij deed dit om alle verkeer van en naar Asa, de koning van Juda, te verhinderen (2 Kron. 16:1). Rama lag zo’n 10 km ten noorden van Jeruzalem, op de grens tussen Juda en Israël. Strategisch gezien was dit een belangrijke zet van Basa. Hiermee sloot hij alle verkeer van en naar Asa af, en maakte hij een einde aan het ‘overlopen’ naar Asa (vgl. 2 Kron. 15:9).

Deze brutale actie maakte grote indruk op Asa. Hij werd angstig en raakte in paniek. Het zilver en goud werd uit de schatkamers van het huis des HEREN en uit zijn eigen huis, het huis van de koning gehaald. Dit was de ‘afkoopsom’ voor Benhadad, de koning van Aram, die te Damascas woonde. De verwijzing van Asa naar het verbond dat er tussen hen en hun vaders bestond,

is politiek gebeuzel. Alsof Benhadad zich daar ook maar iets van aantrok! De koning van Aram had namelijk ook een verbond gesloten met Basa, de koning van Israël (2 Kron. 16:2-3). Aan de verdragen van de koning van Aram hing een prijskaartje, de meest biedende kon op zijn hulp rekenen. Deze verbonden waren dan ook niets waard. De prijs die Asa betaalde, was voor Benhadad voldoende om Basa als een baksteen te laten vallen. De wereld is een onbetrouwbare partner, die alleen op eigen voordeel uit is. We zullen zien dat de prijs die Asa betaalde voor zijn vriendschap met de wereld, erg hoog was.

Beproevingen laten de echtheid van ons geloof zien. Hoe verschillend kan men reageren op geloofsbeproeving! Toen de Kusiet Zerach met zijn gigantische leger tegen Asa optrok, riep Asa tot de HERE, zijn God. En de HERE schonk hem de overwinning. Toen Basa, gesteund door Benhadad, Rama versterkte, raakte Asa in paniek. In plaats van zich te sterken in de HERE, zocht hij zijn hulp en zijn toevlucht bij de koning van Aram. Het zilver en goud – de heilige gaven – die hij eerst in de schatkamers van het huis des HEREN had gebracht, werden er weer uitgehaald en als afkoopsom gebruikt om Benhadad tevreden te stellen.

“Van Mij is het zilver en van Mij is het goud, luidt het woord van de HERE der heerscharen” (Hag. 2:9). Het zilver en het goud behoren aan God toe. Bij de aanvang van het duizendjarig Vrederijk zullen de volken hun kostbaarheden vrijwillig of gedwongen moeten afstaan aan de HERE. Het zilver en het goud dienen tot heerlijkheid van het huis van God (Hag. 2:8). Het gedwongen afstaan van het zilver en het goud is een erkenning van de macht en de majesteit van God. Wat Asa deed, is dan ook bijzonder ernstig te noemen. Hij beroorde de HERE niet alleen van Zijn kostbaarheden, maar het was ook minachting van de macht en majesteit van de HERE. Wat Hem toekwam en tot heerlijkheid van het huis van God

diende, werd aan Benhadad, de koning van Aram, gegeven. Als we dan ook nog bedenken dat de naam Benhadad ‘zoon van de god Hadad’ betekent, was dit een slag in het gezicht van de HERE.

Asa kreeg wat hij wilde. Benhadad luisterde naar hem en hij stuurde zijn legeraanvoerders erop uit om enkele steden in Israël te veroveren. Zij overweldigden Ijjon, Dan, Abel-Maïm en al de voorraadsteden van Naftali (2 Kron. 16:4). Basa begreep de boodschap van Benhadad. Zodra hij dit hoorde, staakte hij de versterking van Rama en hield met zijn werk op (2 Kron. 16:5). Asa had bereikt wat hij wilde; in zijn ogen ging hij er zelfs op vooruit. De stenen en het hout waarmee de koning van Israël Rama had versterkt, werden weggenomen en gebruikt om daarmee Geba en Mispa te versterken (2 Kron. 16:6). Benhadad sloeg twee vliegen in één klap. Zonder slag of stoot had hij Asa, de koning van Juda, beroofd van al zijn zilver en goud. En hij had Basa, de koning van Israël, een aantal belangrijke steden, waaronder al de voorraadsteden van Naftali, afgenomen. In één klap werd het volk van God een stuk armer gemaakt. Als Gods volk onderling in oorlog verwickeld raakt, is de duivel altijd de lachende derde. God raakt kwijt wat Hem toekomt (het zilver en goud), en het volk van God wordt beroofd van zijn voorraadsteden.

De ziener Chanani

Vers 7-10a. “In die tijd kwam de ziener Chanani tot Asa, de koning van Juda, en zei tot hem: Omdat gij gesteund hebt op de koning van Aram en niet gesteund hebt op de HERE, uw God, daarom is het leger van de koning van Aram aan uw macht ontkomen. Waren de Kusieten en de Libiërs niet een groot leger met zeer veel wagens en ruiters? Toch heeft de HERE hen in uw macht gegeven, omdat gij op Hem gesteund hebt” (vs. 7-8).

Niet Basa, de koning van Israël, was de grote vijand, maar Benhadad, de koning van Aram. Asa was zich er terdege van bewust dat Benhadad, de koning van Aram, de sterke arm achter Basa was. Daarom raakte hij ook zo in paniek. Had hij echter op de HERE gesteund, dan hadden Basa en Benhadad, net als de Kusieten en de Libiërs, het onderspit moeten delven. *“Want des HEREN ogen gaan over de gehele aarde, om krachtig bij te staan hen, wier hart volkomen naar Hem uitgaat”* (vs. 9). Wat een woorden van genade! Hoe dwaas had Asa gehandeld door Benhadad als zijn steun en toeverlaat te beschouwen. Van nu af aan zou hij oorlogen hebben, oorlogen die het gevolg waren van zijn ongeloof en ontrouw.

Maar nog was het niet te laat! Chanani betekent: *“genadig is Jahweh”*. Asa had inderdaad dwaas gehandeld. Wat hij had gedaan, was een slag in het gezicht van de HERE. Toch liet Hij hem niet vallen. In de persoon van Chanani bleef de deur op een kier staan. God is genadig. Als Asa zich onder de woorden van Chanani zou buigen, zou de deur wagenwijd opengaan. Opnieuw had hij dan kunnen rekenen op de steun van de HERE, zijn God. Gods ogen waren op hem gericht en Hij vroeg maar één ding: ‘Asa, geef Mij je hart!’ Het hart van Asa zat echter niet meer op de juiste plaats. Hij wilde zich niet verootmoedigen voor de HERE, zijn God, maar werd vertoornd op Chanani (de boodschapper van God). De ziener werd in de gevangenis geworpen, want Asa was hierover verbolgen op hem (2 Kron. 16:10). De éne dwaasheid wordt meestal gevolgd door een andere dwaasheid. Door de genade van God af te wijzen, velde Asa zijn eigen oordeel.

Hoeveel mannen Gods zijn Asa hierin niet gevolgd? Broeders met een hart voor de Heer: koningen, mannen die in hoog aanzien stonden en lange tijd voorbeelden waren voor het volk van God. Tot het moment kwam dat God hun hart op de proef stelde en

zij in hun (eigen)wijsheid dwaas handelden. God stuurt in Zijn genade altijd eerst een ziener, iemand die aan de hand van Gods Woord het hart van de 'koning' probeert te winnen. Mensen die op handen worden gedragen, lopen het gevaar hoogmoedig te worden; ze laten zich door niets of niemand meer gezeggen, ook niet door een ziener! Hun ego is bij het minste of geringste gekrenkt. Vertoorn en verbolgen ontdoen ze zich van 'de ziener' – hij wordt in de gevangenis geworpen. Het Woord van God wordt aan banden gelegd, zodat het niet meer tot hun hart en geweten kan spreken.

We kunnen nog zoveel kennis van de waarheid bezitten en een hart voor de Heer hebben, toch kan er een moment in ons leven komen dat we dwaas handelen. Kefas (Petrus) was ook een 'koning', een steunpilaar onder de gelovigen (Gal. 2:9). Toch kwam er een moment in zijn leven dat hij in dwaasheid handelde. Paulus weerstond hem toen openlijk. In bijzijn van allen zei Paulus dat hij, en de overigen die huichelden, niet recht wandelden naar de waarheid van het evangelie (Gal. 2:11-14vv.). Hoe reageerde Kefas hierop; werd hij kwaad en verbolgen? Was zijn ego gekrenkt? Nee, hij heeft zich onder de vermanende woorden van Paulus gebogen. Geen enkel woord van tegenspraak of zelfrechtvaardiging! Petrus achtte Paulus hoog en is hem altijd blijven respecteren. Later noemt hij Paulus 'onze geliefde broeder', naar wie de gelovigen moesten luisteren (2 Petr. 3:15-16).

Asa's mishandeling van enigen uit het volk

Vers 10b. De ene dwaasheid na de andere stapelde zich op in het leven van Asa. In die tijd, toen hij niet meer op God vertrouwde en zich ook niet meer door God liet gezeggen, mishandelde hij

enigen uit het volk. Waarom hij hen mishandelde, wordt niet vermeld. Waren het misschien mensen die het voor Chanani hadden opgenomen? We weten het niet!

Als het Woord van God geen gezag meer heeft over ons leven, gaan we zelf ook niet op de juiste wijze met gezag om. Gezagsmisbruik is een veel voorkomend euvel in gemeenten. Er zijn voorgangers of oudsten die niet op de juiste wijze met gezag omspringen. Hun vooraanstaande positie in de gemeente maakt dat zij zich niet meer laten corrigeren door het Woord van God. Bij kritiek reageren ze op dezelfde manier als Asa. Als er een broeder is, die de moed heeft een bepaalde dwaasheid aan de kaak te stellen, wordt hij 'gevangengenomen'. Hij wordt aan handen en voeten gebonden en monddood gemaakt. Hij is een gevaar voor de gemeente! En als er uit het volk zijn die dit onrecht durven te betwisten, wordt dit gezien als rebellie tegen het heersende gezag. Met harde hand wordt het de kop ingedrukt. 'Mishandeling' is dan ook het gevolg!

Diotrefes – in het Nieuwe Testament – was ook zo iemand. Hij wilde graag 'koning' zijn in de gemeente. Hij was echter een dwaze koning, die niet met gezag kon omgaan! Broeders die voor de naam van de Heer Jezus waren uitgegaan, waren in *zijn* gemeente niet welkom. En wéé degene die er een andere mening op na durfde te houden. Zo iemand werd zonder pardon uit de gemeente geworpen. Nu zou je denken dat deze Diotrefes zich wel door Johannes zou laten gezeggen, een apostel die met de Heer Jezus was opgetrokken en zijn sporen had verdiend. Maar ook voor Johannes en de andere apostelen had hij geen enkel respect, hij nam hen niet aan (3 Joh.: 9-10).

Asa mishandelde in die tijd ook einigen uit het volk. Hoe snel lezen we hier overheen! Aan Gods ogen ontgaat echter niets (vgl. 16:9). Deze mishandeling heeft God laten optekenen. Laten we

niet menen dat God ongestraft toelaat dat er uit Zijn volk mensen mishandeld worden. Ook al zijn het er maar enigen!

Asa's ziekte en dood

Vers 12-14. "In het negenendertigste jaar van zijn regering werd Asa ziek aan zijn voeten en zijn ziekte werd hoogst ernstig. Doch zelfs in zijn ziekte zocht Asa geen hulp bij de HERE, maar bij de heelmeeesters."

Hoe diep was deze eens zo godvruchtige koning gezonken. Vanaf het zesendertigste jaar van zijn regering is het alleen maar bergafwaarts gegaan. Toch heeft God er alles aan gedaan om hem weer op het rechte pad te brengen. Toen de koning niet meer wilde luisteren naar de ziener, dus naar het Woord van God, gebruikte de HERE in Zijn genade een ander middel om tot het geweten van Asa te spreken: hij werd ziek aan zijn voeten. Opmerkelijk dat juist zijn 'voeten' door ziekte getroffen werden. De voeten spreken in de Bijbel van onze wandel. Asa wandelde niet meer waardig de roeping waarmee hij was geroepen (Ef. 4:1). Het was de laatste poging van God om hem weer op het rechte pad te brengen. Maar zelfs in zijn ziekte zocht Asa geen hulp bij de HERE, maar bij de heelmeeesters. Asa bleef koppig en hij weigerde zich voor de HERE te verootmoedigen. In onze koppigheid kunnen we zoveel 'heelmeeesters' opzoeken als we willen, het baat ons niets! Net als de vrouw die twaalf jaar een bloedvloeijing had gehad, gaan we er veeleer op achteruit (vgl. Marc. 5:25-26). Alléén een aanraking met de Heer Jezus kan ons van onze kwaal genezen!

God had tot Israël gezegd: *"Indien gij aandachtig luistert naar de stem van de HERE, uw God, en doet wat recht is in Zijn ogen, en uw oor neigt tot Zijn geboden en al Zijn inzettingen onderhoudt, zal*

ik u geen enkele van de kwalen opleggen, die Ik de Egyptenaren opgelegd heb. Ik, de HERE, ben uw Heelmeester” (Ex. 15:26). Er was voor Asa maar één Heelmeester: de HERE, zijn God. Wilde hij genezen worden van zijn kwaal, dan moest hij God gehoorzamen en doen wat recht is in Zijn ogen. Méér vroeg de HERE niet van hem! Omdat Asa dit weigerde, was het heel snel met hem afgelopen. Binnen twee jaar overleed hij aan zijn ziekte. In het *éénenvertigste* jaar van zijn regering ging hij bij zijn vaderen te ruste en werd hij begraven in zijn graf, dat hij voor zich in de stad Davids (Jeruzalem) had uitgehouwen. Zij legden hem op een rustbed dat men gevuld had met specerijen en kruiden, naar de kunst der zalfbereiders gemengd; en zij ontstaken voor hem een zeer groot vuur (2 Kron. 16:13-14).

Asa werd met veel eerbetoon begraven in de stad Davids. Vanuit zijn graf steeg een geur van specerijen en kruiden op. Maar niet voor de HERE! Hoe anders had het kunnen lopen in het leven van Asa. Waar is het fout gegaan? In zijn hart! Toen hij niet langer op de HERE, zijn God, vertrouwde, en zijn hulp en toevlucht zocht bij de wereld. Hierin had hij dwaas gehandeld. Dit kan ons allemaal overkomen. Het wordt pas écht gevaarlijk, als we in onze dwaasheid volharden en ons door Gods Woord niet willen laten corrigeren. Maar zelfs *dán* doet God er nog alles aan om ons weer met Hem in gemeenschap te brengen. We kunnen echter met Gods genade geen loopje nemen. Als we ziek zijn aan onze voeten, is er maar één remedie: onze hulp bij de HERE God zoeken. Als we dit weigeren, heeft dit heel snel de (geestelijke) dood tot gevolg. God kan ons voor Zijn getuigenis op aarde niet meer gebruiken. Anderen kunnen ons misschien nog bewieroken, en een zeer groot vuur voor ons ontsteken; voor God zijn we echter dood!

Asa dwingt tot het zesendertigste jaar van zijn regering veel respect af. Daarna ging het echter snel bergafwaarts. Hoeveel 'koningen' zijn hem hierin helaas gevolgd? Laten we bidden dat God hun hart op een of andere wijze mag raken. En moge God ons allen bewaren om niet af te dwalen van de eenvoud van het geloof.

Josafat, koning van Juda

Het verbond van Josafat met Achab

2 Kronieken 18-19

Hoogmoed komt voor de val

De gebeurtenis uit het leven van Josafat, die in deze studie voor onze aandacht staat, begint met de vermelding: *'Toen Josafat rijkdom en eer in overvloed bezat, verzwagerde hij zich met Achab' (2 Kron. 18:1).*

Onder het bewind van koning Josafat had een geweldige reformatie plaatsgehad, een geestelijke opwekking waar wij alleen maar van kunnen dromen (2 Kron. 17). De toewijding en ijver die Josafat aan de dag had gelegd, was niet ongemerkt aan de HERE voorbijgegaan. De HERE had hem hiervoor rijk beloond. De omliggende koninkrijken waren met vrees vervuld, zodat er een periode van rust en vrede voor Juda was aangebroken. Van alle kanten werd de koning overladen met geschenken. Alom

werd hij geëerd, en hij bezat rijkdom in overvloed. Josafat had het toppunt van zijn macht bereikt (2 Kron. 17:12). Hij zat boven op de berg. Bergtoppen zijn prachtig, maar ook gevaarlijk. Eén moment van onachtzaamheid kan dodelijk zijn. Eén misstap en men kan diep vallen. De rust, de rijkdom en de voorspoed hadden bewerkt dat Josafat zelfingenomen was geworden. Zelfingenomenheid kan snel tot zelfgenoegzaamheid en hoogmoed leiden. Als het oog niet meer eenvoudig is, verandert het licht van weleer in duisternis (vgl. Matt. 6:22-23). Josafat, die aan het begin van zijn koningschap nog krachtig optrad tegen het afvallige Israël, had zich met Achab verzwagerd. Hij had zijn zoon Joram uitgehuwd aan Atalja, de dochter van Achab (2 Kron. 21:6).

Vanuit het licht naar het duister

‘Josafat ging na verloop van jaren naar Achab te Samaria’ (2 Kron. 18:2a). Jarenlang had Josafat afstand gehouden van Achab, maar uiteindelijk ging hij toch door de knieën. Als we een stap in de verkeerde richting zetten, is het een kwestie van tijd voordat de volgende stap wordt gezet. Er kunnen jaren overheen gaan, maar de volgende stap komt! Wat hier verder opmerkelijk is: niet Achab ging naar Josafat, maar Josafat ging naar Achab. Op dat moment maakte Josafat zich ondergeschikt aan Achab. In feite was toen de geestelijke strijd gestreden, en Josafat was de verliezende partij! *‘Toen slachtte Achab voor hem en zijn gevolg kleinvee en runderen in menigte’* (vs. 2b). Josafat werd door Achab met open armen ontvangen. Het aangerichte feestmaal moest de indruk wekken dat Achab eerbied en respect had voor Josafat. Achab was een gewiekst politicus, hij kende de kneepjes van het vak. Laat de tegenpartij denken dat hij wordt gerespecteerd, en je kunt hem kneden en vormen als klei! *Achab trachtte hem over te halen om op te trekken tegen Ramot in Gilead. Achab, de koning*

van Israël, zei tot Josafat, de koning van Juda: 'Gaat u met mij naar Ramot in Gilead?' (vs. 3a).

Nu zien we waar het Achab om te doen was. Al het eerbetoon voor Josafat en zijn gevolg had maar één doel: 'Gaat u met mij naar Ramot in Gilead?'. *Hij antwoordde hem: 'Ik ben als u, mijn volk is als uw volk; ik ga met u in de strijd'* (vs. 3b). Het feestmaal had zijn uitwerking niet gemist! Je zou haast denken dat Josafat niet meer helemaal nuchter was. Had hij soms te diep in het glas gekeken? Nee, het was niet de wijn die hem tot deze uitspraak bracht. Hoogmoed en ongehoorzaamheid hadden hem praktisch volledig beroofd van geestelijk inzicht. Het licht was veranderd in duisternis. In onze dagen wappert de vlag van de oecumene van het hart op vele kerken. 'Wir sind alle Brüder' (rooms-katholiek, PKN, charismatisch, vult u maar in). Het maakt allemaal niets uit: 'Ik ben als u, mijn volk is als uw volk'. Laten we samen de strijd aanbinden tegen de vijand. Ramot in Gilead moet weer in onze handen komen.

Dat klinkt prachtig. Ramot, de vrijstad in het Overjordaanse, moet weer in onze handen komen. Bij het Overjordaanse kunnen we denken aan de aardse zegeningen die God heeft gegeven, zoals huwelijk, gezinsleven enz. Ramot lag in het stamgebied van Gad. Gad betekent: geluk. Met weemoed denken we terug aan Ramot in Gilead. Het geluk dat we eens als christenen in handen hadden. Gelukkige huwelijken, een gelukkig gezinsleven, gehoorzame kinderen, morele en ethische normen die alom werden gerespecteerd. Helaas, Ramot is in handen gevallen van de koning van Aram (een type van de duivel, de overste van de wereld). Ramot moet echter weer in óns bezit komen. Laten we de handen in elkaar slaan om het weer te heroveren. Samen in de naam van Jezus...samen op weg gaan...samen bidden...samen strijden. 'Ik ben als u, mijn volk is als uw volk'.

Wil de ware profeet opstaan?

‘Maar Josafat zei tot de koning van Israël: Vraag toch eerst het woord des HEREN’ (2 Kron. 18:4). Nóg sprak het geweten van Josafat. Nóg was er een sprankje licht. Josafat wilde eerst de goedkeuring van de HERE hebben, en dat pleit voor hem. Het heeft echter geen enkele zin de wil van God te zoeken, als we in ons hart reeds een verkeerde weg zijn ingeslagen. Op het moment dat Josafat naar Achab ging, negeerde hij het waarschuwingsbord dat de HERE op zijn weg had geplaatst. Hij bevond zich op een doodlopende weg. Maar goed, Josafat kreeg wat hij wilde. Maar liefst vierhonderd profeten stonden er klaar. Op de vraag van de koning van Israël of hij wel of niet ten strijde moest trekken tegen Ramot in Gilead, antwoordden zij eenparig: *‘Trek op; God zal het in de macht van de koning geven’* (vs. 5b). Toch bevredigde dit antwoord Josafat niet. Intuïtief voelde hij dat hier iets niet klopte, en hij zei: *‘Is hier niet nog een profeet van de HERE? Laten wij het dan door hem vragen’* (vs. 6). Als we aanvoelen dat we een verkeerde beslissing genomen hebben, zal er in ons binnenste een worsteling plaatsvinden. Ons geweten klaagt ons aan. Hoewel Josafat van vierhonderd profeten te horen had gekregen dat hij met een gerust hart kon optrekken, voelde hij diep van binnen dat hij verkeerd zat. Hij bezat echter niet meer de geestelijke kracht om rechtsomkeert te maken. Hij was al te diep in het ‘slijk’ om er nog op eigen kracht uit te komen.

Als laatste werd Micha, de zoon van Jimla erbij gehaald. Micha was bij de koning van Israël niet geliefd. Niet geliefd is te zwak uitgedrukt; hij haatte hem omdat hij over hem nooit iets goeds te profeteren had. Een échte onheilsprofeet! (vs. 7). Achab had deze spelbreker er liever niet bij, maar op aandrang van Josafat – ‘de koning spreke niet alzo’ – werd Micha toch gehaald (vs. 8). In de tussentijd lieten de profeten van Achab de éne na de

andere profetie op de koning(en) los (vs. 9). Sidkiahu – zijn naam betekent: ‘mijn gerechtigheid is Jahweh’ – de zoon van Kenaäna, trok wel op een bijzondere wijze de aandacht. Hij had zich ijzeren horens gemaakt en zei: *‘Zo zegt de HERE: hiermee zult u Aram stoten totdat u hen verdelgd hebt’* (vs. 10). Niet alleen zijn naam maakte indruk, maar heel zijn optreden. Deze profeet, en zijn profetie die ook nog eens visueel werd uitgebeeld, konden op bijval rekenen: *‘En al de profeten profeteerden evenzo: Trek op naar Ramot in Gilead en u zult voorspoed hebben; de HERE zal het in de macht van de koning geven’* (vs. 11).

De bode die naar Micha was gezonden, was inmiddels met hem op weg naar dit profetische spektakel. Hij wist hoe Micha in elkaar stak. Onderweg probeerde hij Micha over te halen toch vooral gunstig te spreken: *‘Zie, de profeten hebben eenstemmig gunstig voor de koning gesproken; laat dan toch uw woord zijn als dat van ieder van hen, en spreek gunstig’* (vs. 12). Probeerde hij Micha in bescherming te nemen, of wilde hij de profeet bewegen nu voor één keer geen spelbreker te zijn? Maar Micha zei: *‘Zo waar de HERE leeft, voorzeker, hetgeen mijn God zeggen zal, dàt zal ik spreken’* (vs. 13). Niet hij, noch de koning, noch de profeten bepaalden wat hij zou spreken. Nee, het was zijn God, die hem de woorden in de mond zou geven. Hij bepaalde wat er gesproken zou worden. Ook hoefde niemand hem in bescherming te nemen; hij sprak immers namens de HERE, de levende God. Hij diende Baäl niet, een dode afgod. Wie of wat had hij dan te vrezen! Micha sprak over ‘mijn God’. Duidelijk had hij zich gedistantieerd van het denken aan het hof van de koning. Op geen enkele wijze voelde hij zich verbonden met de koning en zijn profeten. Hij haalde het niet in zijn hoofd over ‘onze’ God te spreken. Tussen hem en het gezelschap dat op hem zat te wachten, lag een diepe kloof die niet overbrugd kon worden. Op de plaats van bestemming aangekomen, werd aan Micha dezelfde vraag gesteld als aan de

vierhonderd profeten: *‘Micha, zullen wij tegen Ramot in Gilead ten strijde trekken of zal ik het nalaten?’* (vs. 14a). Er heerste een gespannen stilte. Wat zou Micha zeggen? *‘Trekt op, en u zult voorspoed hebben; zij zullen in uw macht gegeven worden’* (vs. 14b). Dit antwoord verbaasde iedereen. Dit was niet de Micha die ze kenden! *De koning zei tot hem: ‘Hoe dikwijs moet ik u bezweren, dat u mij slechts de waarheid spreekt in de naam des HEREN?’* (vs. 15).

Micha had het spelletje willen meespelen, maar de koning was niet in de stemming voor spelletjes! Goed, de koning wilde de waarheid, en de waarheid kreeg hij! Daarop zei hij: *‘ik zag geheel Israël op de bergen verstrooid als schapen die geen herder hebben, en de HERE zei: dezen hebben geen heer, laat een ieder in vrede naar zijn huis keren’* (vs. 16). Daarmee was het doodvonnis over Achab uitgesproken. Toen sprak de koning van Israël tot Josafat: *‘Heb ik het u niet gezegd: hij profeteert over mij niets goeds, maar enkel onheil?’* (vs. 17). Micha was echter nog niet uitgesproken. Ook voor de profeten had hij een boodschap: *‘Daarom hoort het woord des HEREN. Ik zag de HERE op Zijn troon zitten, terwijl het ganse heer des hemels aan Zijn rechter- en aan Zijn linkerhand stond. En de HERE zei; wie zal Achab, de koning van Israël, verleiden, zodat hij optrekt en sneuvelt te Ramot in Gilead? De een zei dit en de ander dat. Toen trad er een geest naar voren, stelde zich voor de HERE en zei: Ik zal hem verleiden. De HERE vroeg hem: Waarmee? Hij antwoordde: Ik zal heengaan en tot een leugengeest worden in de mond van al zijn profeten. Toen zei Hij: u moet hem verleiden en u zult er ook toe in staat zijn; ga heen en doe het. Nu dan, zie de HERE heeft een leugengeest gegeven in de mond van deze profeten van u, en de HERE heeft onheil over u besloten’* (vs. 18-22). Klare taal. Micha wond er geen doekjes om, duidelijker kon het niet. De ware profeet had gesproken en zijn boodschap was hard aangekomen!

De valse en de ware profeet

Toen trad Sidkiahu, de zoon van Kenaäna, toe, sloeg Micha op de kaak en zei: ‘Langs welke weg zou de Geest van de HERE van mij geweken zijn om tot u te spreken?’ (2 Kron. 18:23). Sidkiahu, die zich als spreekbuis van de profeten naar voren had geschoven, voelde zich in zijn eer en waardigheid als profeet van de HERE aangetast. Had deze Micha de euvele moed om te beweren dat de Geest van hem was geweken en een leugengeest bezit van hem had genomen? Hoe durfde Micha zich aan te matigen dat de Geest van de HERE alleen door hem sprak! We weten niet zoveel van deze Sidkiahu. Zijn naam – d.i. ‘mijn gerechtigheid is Jahweh’ – duidt er in ieder geval op dat zijn vader Kenaäna een godvrezend man moet zijn geweest. Hij zocht zijn gerechtigheid niet in zichzelf of in de wet, maar in Jahweh. Hij bracht dit tot uitdrukking in de naam die hij aan zijn zoon gegeven had. Helaas leert de Schrift dat vele zonen (of dochters) hun naam niet waar maken. Het is best mogelijk dat het lange tijd goed is gegaan in het leven van Sidkiahu. Misschien was het ook zo, dat de Geest van de HERE wel eens door hem had gesproken. Wie zal het zeggen? Dat was nu dan verleden tijd. Alléén al het feit dat hij zich in het gezelschap van Achab bevond, en iets goeds over deze afvallige en goddeloze koning profeteerde, bewees dat hij voor God onbruikbaar was geworden (vgl. 2 Tim. 2:20-21). Nee, achter de schermen zien we door welke geest hij gedreven werd. Heel zijn indrukwekkend optreden en alle vrome woorden werden door een leugengeest ingegeven. Sidkiahu zou aan den lijve ervaren wie nu echt door de Geest van de HERE gesproken had. Dát zou hij zien op die dag, waarop hij van kamer tot kamer zou gaan om zich te verbergen (vs. 24).

Voor Achab was de maat vol. Toen zei de koning van Israël: *‘Neemt Micha, brengt hem weer weg naar Amon, de overste der stad,*

en naar prins Joas, en zegt: zo spreekt de koning: zet deze in de gevangenis en geeft hem brood en water der verdrukking, totdat ik behouden terugkom' (vs. 25-26). Profeten zijn meestal niet geliefd onder het volk van God. Verdrukking is eerder regel dan uitzondering (vgl. Matt. 5:11-12; 13:57; 23:29-31,37). Micha liet zich echter de mond niet snoeren. Nog *éénmaal* liet hij zijn stem horen: *'Indien u inderdaad behouden terugkomt, heeft de HERE door mij niet gesproken. Voorts zei hij: Hoort u volken altermaal!'* (vs. 27). Na deze duidelijke boodschap werd Micha afgevoerd. De lastpost werd verwijderd!

Samen in de strijd

'Daarna trok de koning van Israël op, met Josafat, de koning van Juda, tegen Ramot in Gilead' (2 Kron. 18:28). Van Achab was het overduidelijk dat hij geen oor had voor de boodschap van Micha. Als het aan hem had gelegen, was Micha helemaal niet op het toneel verschenen. Van Josafat kunnen we dit niet zeggen. Thuis, in Jeruzalem, luisterde hij wèl naar de profeten van de HERE (vgl. 2 Kron. 19:1-3). Maar hier bevond hij zich op vreemde bodem. Hier ging men anders om met de ware profeten van de HERE. Dus zweeg Josafat en trok hij met de koning van Israël op. De volgorde is: de koning van Israël *voorop*. Achab had de leiding, Josafat volgde zwijgzaam!

Vóórdat zij echter het slagveld zouden betreden, zei de koning van Israël tot Josafat: *'Ik zal vermomd in de strijd gaan; houd u echter uw statiegewaad aan'* (vs. 29a). Met menselijk vernuft probeerde Achab te ontkomen aan het zwaard van Jahweh, dat boven zijn hoofd hing. Hij vermomde zichzelf. Hij kende de spelregels van de wereld en wist hoe het spel gespeeld moest worden (vs. 30). *'Zeg, beste Josafat, ik stel voor dat jij in mijn plaats als schietschijf*

fungeert!’ Zo staat het er niet, maar het komt er wel op neer. Onbegrijpelijk dat Josafat zich als een gewillig schaap naar de slachtbank liet leiden. Hoe onnozel kunnen gelovigen soms zijn! Op het terrein van Achab komt goedgelovigheid je duur te staan. Zóver kan het komen als ware kinderen van God verbintnissen aangaan, die door God worden afgekeurd. Totaal verblind. Geen onderscheidingsvermogen. Geen enkele weerbaarheid en geestelijke kracht. Josafat was een slap figuur geworden, die zich voor het karretje van Achab liet spannen. Eenmaal op het slagveld aangekomen, gebeurde wat Achab voorzien had: *‘Zodra de wagenoversten Josafat zagen, riepen zij: Dat is de koning van Israë!; en zij omsingelden hem om hem aan te vallen’* (vs. 31b). Het statiegewaad had zijn uitwerking niet gemist!

Toeval of beschikking?

‘Maar Josafat riep luid en de HERE hielp hem, God lokte hen van hem weg’ (2 Kron. 18:31b). Josafat stond er helemaal alleen voor. De koning van Israë! had hem niet alleen in zijn statiegewaad, maar ook in zijn hemd laten staan. Er was niets of niemand die hem uit zijn benarde positie zou kunnen redden. Josafat riep luid en hij klemde zich in zijn nood vast aan de HERE, en de HERE hielp hem. *‘God is ons een toevlucht en sterkte, ten zeerste bevonden een hulp in benauwdheden’* (Ps. 46:4). De HERE was Josafat genadig. Hij was niet vergeten dat hij de gewijde palen uit het land had weggedaan en zijn hart vroeger erop had gezet om God te zoeken. Zolang er iets goeds bij ons gevonden wordt (2 Kron. 19:3), zal de HERE ons niet laten vallen. Hij is een genadig en barmhartig God, lankmoedig, groot van goedertierenheid en berouw hebbend over het kwaad (Jona 4:2). *‘Zodra de wagenoversten zagen, dat hij de koning van Israë! niet was, keerden zij zich van hem af. Een man echter spande de boog zonder bepaald doel en trof de koning*

van Israël tussen de verbindingsstukken en het pantser' (vs. 32-33a). Een toevalstreffer? Was Josafat de geluksvogel en Achab de pechvogel? Nee, van meet af aan stond vast dat Achab zou sneuvelen. Hier is geen sprake van toeval, geluk of pech. Termen als *geluk* of *pech* horen thuis in het woordenboek van de mensen van de wereld. Hun verduisterd verstand heeft geen weet van de God die alle dingen bestuurt en beschikt.

Geen heldendood voor Achab

Zwaar gewond trachtte Achab zich uit het strijdgewoel terug te trekken (2 Kron. 18:33b). Lang hield hij zich in zijn wagen staande tegenover de Arameeërs: tot aan de avond. Maar hij stierf tegen zonsondergang (vs. 34). Op het witte doek zou de regisseur Achab waarschijnlijk een heldendood laten sterven. We zien het al voor ons: de held staande in zijn strijdswagen, steunend op zijn wagenmenner en stervend in het harnas. De zonsondergang op de achtergrond maakt het plaatje compleet! Achab was echter geen held. Hij was een lafaard, die vermomd in de strijd was gegaan en daarna op een listige manier had geprobeerd aan de dood te ontkomen. Maar God had het oordeel aan hem voltrokken. De zon was letterlijk en figuurlijk over zijn leven ondergegaan. Wat hem restte, was de eeuwige duisternis. Toen men zijn wagen bij de vijver van Samaria afspoelde, lekten de honden zijn bloed, terwijl de hoeren zich wiesen, naar het woord van de HERE, dat Hij gesproken had (1 Kon. 21:19; 22:38). Voor Achab was geen heldendood weggelegd!

Hulp en vriendschap zijn gebonden aan bijbelse grenzen

Met de schrik in de benen was Josafat behouden naar zijn paleis in Jeruzalem teruggekeerd (2 Kron. 19:1). Overigens, Ramot in Gilead was nog steeds in handen van de koning van Aram. Heel het hachelijke avontuur van Josafat was op niets uitgelopen! Nog voordat hij op zijn koninklijke troon kon bijkomen van de schrik, ging de ziener Jehu, de zoon van Chanani, hem tegemoet. De HERE liet er geen gras over groeien. Het uitstapje van Josafat werd bijzonder ernstig door de HERE beoordeeld. Jehu zei tot koning Josafat: *‘Mag u de goddeloze helpen en bevriend zijn met hen die de HERE haten?’* (vs. 2a). Met deze retorische vraag hebben we de moraal te pakken van deze gebeurtenis. Hierop was maar één antwoord mogelijk: Nee! Onkruid en tarwe hebben niets met elkaar gemeen. Het een wordt verbrand, het andere in de schuur gebracht (Matt. 13:30).

Hoe gemakkelijk overschrijden we de grens die God getrokken heeft. Het terrein waarop gelovigen zich dienen te begeven, is duidelijk door God afgebakend: *‘Gaat niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welk deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis? En welke overeenstemming heeft Christus met Belial? En welk deel heeft een gelovige met een ongelovige? En welke overeenkomst heeft Gods tempel met afgoden?’* (2 Kor. 6:14-16). Hier hebben wij vijf retorische vragen, die stuk voor stuk waarschuwen geen enkele verbintenis aan te gaan met hen die de HERE haten. Als we zoals Josafat willens en wetens de grenzen van dit afgebakende terrein overschrijden, zal God ons vroeg of laat ter verantwoording roepen. Dat we hier niet lichtzinnig over moeten denken, blijkt nog eens uit de woorden: *‘Hierop rust toorn op u van de zijde van de HERE’* (2 Kron. 19:2b).

Vallen en weer opstaan

Gelukkig eindigt deze droevige gebeurtenis uit het leven van Josafat niet met *toorn*. De HERE had hem niet laten vallen. Josafat had zich op glad ijs begeven en was flink onderuit gegaan. Maar *'de HERE schraagt allen die vallen, Hij richt alle gebogenen op'* (Ps. 145:14). Nadat Josafat zich onder het woord van de HERE had gebogen, richtte de HERE hem weer op. Hij stond nu weer met beide benen op de grond. *'Josafat verbleef te Jeruzalem. Opnieuw trok hij uit onder het volk, van Berseba af tot aan het gebergte van Efraïm, en deed het wederkeren tot de HERE, de God van zijn vaderen'* (2 Kron. 19:4). Hij 'verbleef' te Jeruzalem. Geen gevaarlijke uitstapjes meer. Nee, hij trok uit onder het volk.

Mannen als Josafat kunnen veel betekenen voor het volk van God. Ze hebben een voorbeeldfunctie en kunnen het volk motiveren zich opnieuw aan de HERE toe te wijden. Als goede leiders zorgen zij dat de juiste mensen op de juiste plaats worden (in)gezet (2 Kron. 19:5-11). Gelukkig had Josafat zich door de ziener Jehu laten gezeggen. Toch ging hij later opnieuw in de fout: *'Josafat, de koning van Juda, verbond zich met Achazja, de koning van Israël. Deze handelde goddeloos'* (2 Kron. 20:35). We kennen het spreekwoord over de ezel, die zich niet tweemaal aan dezelfde steen stoot. Laten we maar niet te hard over Josafat oordelen. Wie van ons durft te beweren dat hij zich nog nooit tweemaal aan dezelfde steen heeft gestoten? Daarom, laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt (1 Kor. 10:12). Waakzaamheid blijft geboden!

Amasja, koning van Juda

De overwinning op Edom en de nederlaag tegen Israël

2 Kronieken 25:1-28

Lauwe en gedeelde harten

Amasja was de zoon en troonopvolger van koning Joas. Amasja betekent: ‘mchtig is Jahweh’. Hij was vijftientwintig jaar toen hij koning werd, en hij regeerde negentwintig jaar te Jeruzalem. Zijn moeder heette Jehoaddan, d.i. ‘Jahweh is heerlijkheid’.

Het leven van Amasja wordt in één zin samengevat: ‘Hij deed wat recht is in de ogen van de HERE, maar niet met een volkomen toegewijd hart’ (2 Kron. 25:2). In 2 Koningen 14:4 kunnen wij lezen, waarom het hart van Amasja niet volkomen toegewijd was: hij liet de hoogten voortbestaan. De HERE vraagt ons hele hart, honderd procent toewijding (Deut. 6:4-5). Halve of gedeelde harten doen te kort aan wat God toekomt. Amasja was onverschillig wat de hoogten en de daarbij behorende (afgoden)dienst betrof. Er staat

dat het volk offerde op de hoogten. Daaruit kunnen we misschien opmaken dat Amasja zelf niet meedeed aan de offerdienst op de hoogten. Maar of hij nu al dan niet meedeed, als koning was hij wél verantwoordelijk voor dit kwaad.

Ook in de gemeente kunnen er dingen of praktijken zijn die door God worden afgekeurd. Misschien dat we deze zaken zelf niet praktiseren, of in ons hart zelfs afkeuren, maar we laten het ongemoeid, zonder het hardop te veroordelen. Kortom, we zijn onverschillig. Deze houding laat zien hoe het met ons hart gesteld is. Een volkomen toegewijd hart veroordeelt het kwaad en rekent er volledig mee af. Hizkia en Josia verwijderden de offerhoogten (vgl. 2 Kon. 18:4 en 2 Kon. 34:3). Gedeelde harten maken zich daar niet zo druk over. Het kwaad, het zuurdeeg, laat men dan voortwoekeren (vgl. 1 Kor. 5:1vv.). Als we onverschillig zijn aangaande een bepaalde vorm van kwaad te midden van het volk van God, is het gevaar reëel dat we dit kwaad vroeg of laat zelf gaan bedrijven. Amasja liet toe dat er afgodendienst op de hoogten werd bedreven, en later boog hij zichzelf neer voor de goden van Edom. “Mijn zoon, geef mij uw hart” (Spr. 23:26).

Handelen overeenkomstig hetgeen geschreven staat

Zodra Amasja het koningschap vast in handen had, bracht hij de dienaren om die zijn vader, koning Joas, hadden gedood. Maar hun kinderen bracht hij niet ter dood, overeenkomstig hetgeen geschreven staat in de wet, in het boek van Mozes, waar de HERE geboden heeft: ‘De vaders zullen niet sterven om de kinderen, en de kinderen zullen niet sterven om de vaders, maar ieder zal om zijn eigen zonde sterven’ (2 Kron. 25:3-4; vgl. Deut. 24:16; Ezech. 18:20). Toen Amasja vast in het zadel zat, rekende hij af met de moordenaars van zijn vader. Maar hun kinderen liet hij in leven.

Zijn besluit de kinderen in leven te laten, had hij genomen op grond van hetgeen geschreven stond in de wet van Mozes. Hij liet zich hierbij dus leiden door de wet, door wat er geschreven stond. Als er tucht moet worden uitgeoefend onder het volk van God, is het belangrijk dat we onze besluiten nemen op grond van wat er in Gods Woord geschreven staat. De zwaarste vorm van tucht binnen de gemeente is uitsluiting. Uitsluiting in het Nieuwe Testament correspondeert met het doden in het Oude Testament, het wegdoen uit de gemeente des HEREN. ‘Schuldigen’ moeten worden vermaand, en in het uiterste geval worden uitgesloten. Maar we moeten oppassen dat we hierin niet te ver gaan. Ieder zal om zijn eigen zonde sterven.

In 2 Kronieken 25:5 mobiliseerde Amasja zijn troepen om de strijd aan te gaan tegen de Edomieten. Hij mobiliseerde driehonderdduizend strijders, mannen van twintig jaar en ouder, dus geen ‘kindsoldaten’. Ook hier zien we dat Amasja zich liet leiden door hetgeen geschreven stond in de wet (Num. 1:2-3). Het is goed dat we ons bij al onze besluiten afvragen: Wat staat er geschreven? Hoe denkt God hierover? Zijn er aanwijzingen in Gods Woord, die ons kunnen helpen bij onze besluiten, voornemens en plannen? Of het nu gaat om tuchtzaken binnen de gemeente, of onze ‘strijd’ buiten de gemeente, in de wereld – we kunnen dan bijvoorbeeld denken aan evangelisatiewerk – Gods Woord moet altijd ons uitgangspunt zijn.

Geestelijk pragmatisme

Helaas zien we dat Amasja ook een besluit nam dat niet goed was in de ogen van God. Hij huurde uit Israël honderdduizend krijgsknechten voor honderd talenten zilver – een besluit dat hij achteraf heeft moeten betreuren. Samen met deze ‘broeders’ uit

het naburige Israël wilde Amasja de strijd met Edom aanbinden. Samen zijn we sterk! Maar God stak daar een stokje voor. Een man Gods kwam tot hem en zei: *“O koning, laat het leger van Israël niet met u gaan, want de HERE is niet met Israël, met al die Efraïmieten (...)”*. Als Amasja vooraf op zijn knieën was gegaan, had hij zich een grote som zilver kunnen besparen. Maar dat niet alleen: de afgewezen Israëlieten voelden zich tot in het diepst van hun ziel gekrenkt. Ze waren ziedend van toorn, en zo kwaad dat ze een overval pleegden op verschillende steden van Juda. Ze sloegen drieduizend man dood en roofden een grote buit (vs. 10-13). Kwade gezichten, materieel verlies, en drieduizend doden. Dit alles had voorkomen kunnen worden. Laten we er onze lessen uit trekken!

Maar hoe zou Amasja toch tot het besluit zijn gekomen uit Israël een leger te huren? Waarom had hij deze stap gedaan? Het doel van Amasja was duidelijk: de vijand van God, Edom, moest worden overwonnen. Maar Amasja vond dat hij een te klein leger had om dit doel te bereiken. Het kleingeloof denkt klein: een te klein leger, een te kleine gemeente, te kleine kracht, enz. Amasja vertrouwde niet op God, maar op het vlees. In plaats van hulp bij God te zoeken, nam hij zijn toevlucht tot Israël. En zoals zo vaak gebeurt: het doel heiligt de middelen. In de wereld is dit normaal, maar niet in de gemeente. Althans, zo behoort het in de gemeente van God niet te zijn. Waarschijnlijk heeft Amasja als volgt geredeneerd:

- we zijn toch broeders van elkaar;
- we geloven allemaal in dezelfde God;
- we hebben allemaal dezelfde Bijbel;
- we strijden tegen een gemeenschappelijke vijand;

- we moeten vasthouden wat ons bindt, niet wat ons scheidt;
- twee zijn sterker dan één, etc.

Dit soort gedachten is niets anders dan pragmatisme, overgoten met een vroom sausje. God verwerpt dit denken en dit soort onschriftuurlijke coalities. *“Gaan er twee tezamen, zonder dat zij het eens geworden zijn?”* (Amos 3:3).

Een man Gods

Een man Gods waarschuwde de koning. Duidelijk en helder bracht hij zijn boodschap over: *“Laat het leger van Israël niet met u gaan”*. Waarom niet? Omdat de HERE niet met Israël, met al die Efraïmieten was. De HERE kon zich niet langer verbinden aan Israël vanwege al het kwaad dat daar gebeurde. Als God Zich ergens van distantieert, mogen wij daar geen verbindingen mee aanknopen (vgl. 2 Kor. 6:14-18). Het ontbrak Amasja aan wijsheid en geestelijk inzicht. Hij had dit moeten en kunnen weten. *‘Als nu iemand van u wijsheid ontbreekt, laat hij die aan God vragen, die aan allen mild en zonder verwijt geeft’* (Jak. 1:5). Aangezien Amasja verzuimde te doen wat goed was, stuurde God in Zijn genade een man Gods naar hem toe om hem te waarschuwen. De naam van de man Gods wordt ons niet meegedeeld. Voor een ‘man Gods’ is het niet belangrijk dat zijn naam wordt vermeld. Hij is slechts een ‘stem’ (vgl. Joh. 1:23). Hij is de mond van God, en eist geen eer voor zichzelf op. Zijn naam is niet belangrijk, het gaat om de eer en de naam van God.

Amasja had nog één vraag: ‘Hoe staat het met de honderd talenten die ik aan de troepen van Israël gegeven heb?’ Het antwoord van de man Gods is: de HERE kan u méér geven dan dit. Als wij in onafhankelijkheid van God beslissingen nemen, heeft

dit bijna altijd schade tot gevolg. Zo ook hier. Dit moet ons echter niet ervan weerhouden op onze schreden terug te keren. God is bij machte ons méér te geven dan wij verloren hebben. We zien dat de man Gods Amasja ontmoedigde met Israël een pact te sluiten, maar hem bemoedigde in gehoorzaamheid aan de HERE de strijd aan te binden. Soms moeten we met het negatieve beginnen, maar laten we altijd proberen te eindigen met het positieve. We moeten iemand nooit iets verkeerd afpakken zonder daarvoor iets moois terug te geven!

Strijd en overwinning

Gelukkig gehoorzaamde Amasja de man Gods en stuurde hij de troepen uit Efraïm huiswaarts. Zoals we al overdacht hebben, bleef dit niet zonder gevolgen. Zodra wij ons van het kwaad afzonderen en de weg gaan die God ons heeft voorgehouden, zullen we vijandschap ondervinden. Men zal ons van hoogmoed en liefdeloosheid betichten. Men zal ons proberen te ‘doden’ (d.i. monddood maken; geestelijk uitschakelen door ons in een kwaad daglicht te stellen). Van Amasja staat geschreven dat hij zich ‘een krachtig man’ betoonde (vs. 11). Hierin mogen we hem navolgen. *“Laten we de slappe handen en de verlamde knieën oprichten en rechte paden voor onze voeten maken”* (Hebr. 12:12-13).

De geloofsgehoorzaamheid van Amasja leidde ertoe dat hij tienduizend man van de Seïrieten versloeg. Ook voerden de Judeeërs tienduizend man levend weg en wierpen hen van de top van een rots, zodat zij allen verpletterd werden (vs. 12). Deze handelwijze van de Judeeërs lijkt gruwelijk en onmenselijk. Maar de geestelijke les die we daaruit mogen trekken is deze: De Edomieten of Seïrieten waren de nakomelingen van Esau, die een ongodelijke wordt genoemd (Hebr. 12:16). Hij verkocht voor één

gerecht zijn eerstgeboorterecht. Hij was een man die geen berouw kende. Esau is een beeld van het vlees met zijn hartstochten en begeerten (Gal. 5:23). In Galaten 5:19-21 worden de werken van het vlees opgesomd. Het is duidelijk dat deze werken met wortel en tak moeten worden uitgeroeid: *“Doodt dan uw leden die op de aarde zijn, hoererie, onreinheid, hartstocht, boze begeerte en de hebzucht, die afgodendienst is, om welke dingen de toorn van God komt”* (Kol. 3:5-6). Op de top van de rots – daar waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand – zien we hoe verdorven het vlees is (Kol. 3:1-3). Alleen als we ons op de juiste geestelijke hoogte bevinden, zien we hoe verdorven de vijand, het vlees, is.

Mensen van de wereld en ongeestelijke gelovigen hebben moeite met de handelwijze van de Judeeërs. Geestelijk toegepast: men vindt ons te fanatiek, we staan niet meer met beide benen op de grond, we moeten niet zo overdrijven. Een leugentje om bestwil is toch niet zo erg? We kunnen toch zeker wel eens mee lachen om een dubieuze mop? Je moet toch ook eens uit je dak kunnen gaan?

Laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt

Met de hulp van de HERE had Amasja de overwinning behaald op de Edomieten. Ging hij nu uit dankbaarheid naar Jeruzalem om zich voor Hem neer te buigen, en Hem ter ere offers te brengen? Dit zouden we tenminste van Amasja verwacht hebben, maar hij deed iets heel anders – iets onbegrijpelijk. Hij had de goden van de Seïrieten meegenomen en in plaats van die te vernietigen, had hij ze voor zich als goden opgesteld. Hij boog zich voor hen neer en ontstak offers voor hen (vs. 14). Dit was een klap in het gezicht van de HERE. Dit was zondigen met opgeheven hand.

Toen ontbrandde de toorn van de HERE tegen Amasja en Hij zond een profeet tot hem. In Zijn genade gaf de HERE Amasja nog één kans om aan het oordeel dat hem te wachten stond te ontkomen. De HERE zond in Zijn genade een profeet. Deze wees Amasja op zijn dwaze en onlogische gedrag. Hoe kon hij de goden van de Edomieten, die hun eigen volk niet uit zijn macht hadden kunnen redden, boven de HERE stellen? Alle logica ontbrak hier! Bedenk wat je hebt gedaan, Amasja, en scheur je kleren! Maar nee, de koning liet de profeet niet uitspreken en maakte hem monddood: *“Heeft men u tot raadsman van de koning aangesteld?”* (vs. 16a). Houd op met spreken of je zult het met de dood moeten bekopen! Toen hield de profeet op en zei: *“Ik bemerk, dat God besloten heeft u in het verderf te storten; omdat u dit doet en niet naar mijn raad luistert”* (vs. 16b). Amasja had de deur van Gods genade voor zichzelf dichtgegooid. Hij had Gods toorn over zichzelf afgeroepen.

Achter iedere berg bevindt zich een dal. Amasja was op de top van de rots geweest, hij was opgestegen tot een geweldige geestelijke hoogte (vs. 12). Met behulp van de HERE had hij de vijand letterlijk verpletterd. Maar deze ervaring was maar van korte duur. Nu bevond hij zich in een dal. Hij had gedaan wat voor de HERE een gruwel was; dieper had hij niet kunnen zinken. Dit soort ervaringen hebben we allemaal wel eens gehad. Zo zit je op een bergtop, en zo zit je in een dal. Toen Petrus beleed dat de Heer Jezus de Christus was, de Zoon van de levende God, zat hij op een bergtop. Jezus antwoordde en zei tot hem: *“Gelukkig ben jij, Simon, Bar-Jona, want vlees en bloed heeft je dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader die in de hemelen is”* (Matt. 16:16-17). Even later zat hij in een diep dal. Toen de Heer Jezus over Zijn lijden, dood en opstanding sprak, nam Petrus Hem terzijde en begon Hem te bestraffen en zei: *“God zij U genadig, Heer, dat zal U geenszins gebeuren”*. Toen keerde de Heer Zich om en zei

tot Petrus: *“Ga weg, achter Mij, satan, je bent Mij een aanstoot; want je bedenkt niet de dingen van God, maar de dingen van de mensen”* (Matt. 16:21-23).

Op een bergtop kan God ons dingen openbaren, die in geen mensenhart opkomen (vgl. 1 Kor. 2:9-10). In een dal bedenken we de dingen van de mensen, en kan de satan ons denken en handelen beïnvloeden. Als we niet oppassen en waakzaam zijn, kan ons dit *állemaal* – groot of klein – overkomen! Gelukkig is er altijd een ‘profeet’ in de buurt, die door God wordt gezonden om ons te waarschuwen en te vermanen. Als God een profeet naar ons stuurt om ons terecht te wijzen, laten we dan niet dezelfde fout maken als Amasja. Als we Gods profeten monddood maken, heeft dit ernstige gevolgen voor ons geestelijk leven. We storten ons dan zelf in het verderf. Amasja was hoogmoedig geworden. Vóóordat hij ten strijde trok tegen de Edomieten, liet hij zich nog door een man Gods corrigeren. De overwinning had hem echter hoogmoedig gemaakt.

Het kan zo zijn dat wij geestelijk tot grote hoogten stijgen. De Heer kan ons geweldige dingen openbaren, en tot zeer grote hoogten voeren. Paulus kende een mens, die werd opgenomen tot in de derde hemel, het paradijs. Daar hoorde hij onuitsprekelijke woorden, die het een mens niet geoorloofd is te spreken. In tegenstelling tot de ‘geestelijken’ in onze dagen, sprak de apostel liever niet over zijn gezichten en openbaringen. Zij die daar vandaag de dag te koop mee lopen en zich erop beroemen, noemt Paulus ronduit onwijs. Paulus zegt: dit soort ervaringen kunnen iemand hoogmoedig maken. En opdat hij zich niet zou verheffen, had God hem een doorn voor het vlees gegeven, een engel van de satan om hem met vuisten te slaan. Hoewel hij God driemaal had gebeden dat hij van hem zou wijken, was zijn gebed niet verhoord. God gaf hem echter wel genade om de

doorn te verdragen (2 Kor. 12:1-10). Hier zien we dat zelfs iemand als Paulus zichzelf had kunnen verheffen, als God het niet had verhinderd.

Na de overwinning sloeg Amasja de raad van de profeet in de wind. *“Heeft men u soms tot raadsman van de koning aangesteld”* (vs. 16)? Als koning meende hij *boven* de profeet te staan. Er lopen op christelijk erf heel wat ‘koningen’ rond, gelovigen die net zoals Amasja aan het begin van zijn koningschap vasthielden aan ‘hetgeen geschreven staat’, en die zich als ze wel eens een verkeerde beslissing namen, lieten corrigeren door een man Gods. Mensen die in de geestelijke strijd grote overwinningen hebben behaald, en zich boven op de top van de rots bevonden. Maar in plaats dat ze nederig bleven en God de eer gaven, zijn ze hoogmoedig geworden. De goden van de Seïrieten hebben bezit van hun leven genomen: hoogmoed, ongezeglijkheid, manipulatie en intimidatie. Het is het vlees dat zijn ware gezicht laat zien. *“Zij die naar het vlees zijn, bedenken de dingen van het vlees (...), want wat het vlees bedenkt is (de) dood (...), omdat wat het vlees bedenkt, vijandschap is tegen God, want het onderwerpt zich niet aan de wet van God (...). En zij die in het vlees zijn kunnen God niet behagen”* (Rom. 8:5-8). Amasja onderwierp zich niet langer aan God. Hij meende te staan, maar zijn val was onherroepelijk. Dit is één van de voorbeelden die beschreven zijn tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen zijn gekomen. Daarom, laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt (1 Kor. 10:11-12).

De broederstrijd tegen Joas, de koning van Israël

Nadat de koning zich had ontdaan van de profeet, de ‘luis in zijn koninklijke pels’, ging hij over tot de orde van de dag. Daarna

pleegde Amasja overleg en zond Joas, de zoon van Joachaz, de zoon van Jehu, de koning van Israël, de boodschap: *“Kom, laten wij ons met elkander meten”* (vs. 17). Koning Amasja verkeerde in een overwinningsroes. Nu hij de Edomieten verslagen had, waren de Israëlieten aan de beurt. Met hen had hij nog een appeltje te schillen. Amasja had overleg gepleegd, maar niet met de HERE! De HERE had immers plaats moeten maken voor de goden van de Seïrieten. De raad van de HERE had hij terzijde geschoven. Geen man Gods, geen profeet die hem nog waarschuwde. Dit vond Amasja geen ramp. Hij had zijn eigen profeten, zijn eigen raadgevers. Blijkbaar achtten zijn raadgevers het leger sterk genoeg om de strijd met de Israëlieten aan te gaan. Amasja wierp Joas de handschoen toe: *Laten wij ons met elkaar meten!*

Maar Joas voelde niet zoveel voor een krachtmeting. Niet dat hij bang was voor Amasja. Nee, hij was gewoon een stuk wijzer. ‘Broeders’ moeten elkaar niet zonder noodzaak gaan bestrijden (vgl. Gen. 13:8vv. en 2 Kron. 11:1-4). In de vorm van een gelijkenis zond Joas aan Amasja een waarschuwing om af te zien van zijn strijdplan. De distel (Amasja) zou door de dieren van het veld (het leger van Israël) vertrappt worden (vs. 18). Joas kende het hart en de drijfveren van Amasja, die overmoedig en eerzuchtig was geworden. Hij adviseerde Amasja thuis te blijven: *“Waarom zou u het ongeluk tarten en ten val komen en Juda met u?”* Maar Amasja luisterde niet, want God had dit beschikt, om hen prijs te geven, omdat zij de goden van Edom gezocht hadden (vs. 19-20).

Het ene kwaad volgde op het andere kwaad in het leven van Amasja. De oorzaak van zijn diepe val lag in zijn hart, dat de HERE niet volkomen was toegewijd (vs. 2). We hebben gezien dat dit te maken had met zijn onverschilligheid aangaande de hoogten waar het volk offerde. Vervolgens zagen we dat Amasja in zijn kleingeloof een verkeerde beslissing nam, in onafhankelijkheid

van de HERE (vs. 6). Gelukkig liet hij zich toen nog corrigeren door een man Gods! Na de overwinning op de Edomieten verviel hij echter tot afgoderij (vs. 14). Hij liet zich niet meer waarschuwen door een profeet van de HERE. Erger nog: hij maakte de profeet monddood (vs. 15-16). En uiteindelijk zien we dat hij zich wilde meten met zijn broeders, de Israëlieten (vs. 17-20).

Als er een scheuring onder broeders heeft plaatsgevonden, kan het zijn dat we niet meer samen mét hen kunnen strijden (vs. 7), maar dat betekent nog niet dat we tégen hen moeten strijden. Net als koning Joas zullen we alles eraan moeten doen om een strijd tussen broeders te voorkomen. Helaas zien we in deze geschiedenis dat het vlees zich niet laat gezeggen. Amasja greep naar de wapens. Hij wilde en zou zich meten met de koning van Israël. Vleselijke leidsmannen, 'koningen' onder ons, zijn de oorzaak ervan dat vele 'Judeeërs' (d.i. godlovers) ten val komen (vs. 19). Strijd en twist onder broeders gaat altijd ten koste van de aanbidding. Velen uit Juda vluchtten naar hun tenten. Het waren godlovers (Judeeërs), die nu thuisbleven (vs. 22). En het huis Gods werd van zijn gouden en zilveren vaten beroofd (vs. 24). Strijd onder broeders heeft ook grote gevolgen voor het huis van God, de gemeente (1 Tim. 3:15). Als het huis van God mogen we de heerlijkheid van God en van de Heer Jezus vertonen (het goud). We mogen verzoening (het zilver) aanbieden aan een verloren wereld (2 Kor. 5:18-21). Het huis van God was beroofd van zijn goud en zilver. Hoe kunnen we nog iets van Gods heerlijkheid en van de verzoening laten zien in deze wereld, als we elkaar bestrijden en verslaan?

Niet alleen werd het goud en zilver meegenomen uit het huis van God, maar ook het gerei dat zich in de tempel bevond (de vaten des HEREN). Dit gerei, deze vaten, waren nodig voor de eredienst in het huis van God. Het spreekt van gelovigen die een dienst

verrichten in het huis van God: vaten tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester, tot alle goed werk toebereid (2 Tim. 2:21). Wat een gemis voor het huis van God! Ook de schatten uit het koninklijk paleis werden meegenomen. De koning werd beroofd van al zijn rijkdommen, van dat wat bijdroeg aan zijn eer en faam (vgl. 2 Kon. 20:13). Er bleef niets van over. Weg eer, weg faam!

We lezen verder dat er gijzelaars werden meegevoerd. Deze inwoners van Juda lieten zich gevangennemen en werden meegevoerd naar Samaria. In 722 v. Chr. werd Samaria (een benaming voor het tienstammenrijk) door de koning van Assyrië belegerd en ingenomen. De bevolking werd weggevoerd naar Assyrië, omdat zij 'niet hadden geluisterd naar de HERE, hun God, maar Zijn verbond hadden overtreden: al wat Hij aan Mozes, de knecht van de HERE, had geboden; zij hadden er niet naar geluisterd en het niet gedaan' (2 Kon. 18:12). Door middel van kolonisatie zijn toen de Samaritanen ontstaan, een vermenging van de achtergebleven Israëlieten met de nieuwe bevolking. Dit volk vereerde de HERE, maar diende ook zijn afgoden (2 Kon. 17:27-33).

Deze Judeeërs kwamen dus daar terecht waar niet meer naar de HERE geluisterd werd, waar Gods verbond werd overtreden en gelovigen zich gingen vermengen met ongelovigen, waar de HERE werd gediend maar ook de goden van de wereld. Hoeveel gelovigen hebben zich niet door strijd en twist onder broeders laten 'meevoeren' naar plaatsen waar niet meer naar de Heer geluisterd wordt? Waar geboden en verordeningen van de Heer theologisch of filosofisch onderuit worden gehaald? Als men niet langer luistert naar de HERE en Zijn Woord gaat ontkrachten, duurt het niet lang of de koning van Assyrië, een type van de overste van de wereld, de duivel, doet een inval. Duizenden worden weggevoerd naar Assyrië (de wereld). Kerken, gemeenten, lopen

massaal leeg. En men vraagt zich af: Hoe kan dat? Hoe is dit toch mogelijk? Hoe krijgen we de kerken, de gemeenten, weer vol?

Ook hiervoor heeft 'de koning van Assyrië' een oplossing. Er kwamen mensen uit Babel, Kuta, Awwa, Hamat en Sefarwaïm en hij deed hen wonen in de steden van Samaria in plaats van de Israëlieten. Zij namen Samaria in bezit en vestigden zich in de steden daarvan (2 Kon. 17:24). Geef ze een priester die hen leert hoe ze God moeten dienen, en iedereen is tevreden (2 Kon. 17:27-28). Inderdaad, ze dienden de HERE, maar daarnaast maakte elk volk zijn eigen goden en zij plaatsten die in de tempels op de hoogten die de Samaritanen hadden gebouwd, elk volk voor zich, in de steden waar zij woonden (2 Kon. 17:29). Een 'gemengd gezelschap' van christenen en naamchristenen. Op de eerste dag van de week dient men de Heer, en de overige dagen dient men zijn afgoden. Ogenschijnlijk bezitten zij godsvrucht, maar de kracht daarvan verloochenen zij (2 Tim. 3:5).

Dit alles overkwam Amasja en Juda, omdat zij de afgoden van Edom gezocht hadden (vs. 20). Ze hadden kleine kracht, maar de HERE schonk hun de overwinning op de Edomieten. Daarna hadden zij Zijn woord echter niet bewaard en Zijn naam verloochend (vgl. Openb. 3:8). Amasja hield niet vast wat hij had; zijn kroon werd weggenomen (Openb. 3:11). De verliezers werden weggevoerd en kwamen terecht in Samaria (voor ons: Laodicea). Niet koud of heet, maar lauw (Openb. 3:15-16).

Het einde van Amasja

Amasja leefde na de dood van Joas, de koning van Israëel, nog vijftien jaar. Van de tijd af dat Amasja afweek van de HERE, smeedde men te Jeruzalem een samenzwering tegen hem. En hij vluchtte naar Lakis. Maar men liet hem achtervolgen naar

Lakis en daar doden (vs. 25-27). Amasja leefde in Jeruzalem, de stad van de vrede, maar omdat hij van de HERE was afgeweken, ontbrak het hem aan vrede. Hij moest voortdurend op zijn hoede zijn en vrezen voor zijn leven. Hij vluchtte uiteindelijk naar Lakis (d.i. 'onoverwinnelijk'). In Lakis meende hij vrede te vinden. Daar achtte hij zich veilig en onoverwinnelijk.

Zij die van de HERE zijn afgeweken, vinden echter nergens echte vrede. Waarheen wij ook vluchten, God weet ons altijd te vinden (vgl. Jona en Ps. 139:7-12). Daar waar Amasja meende onoverwinnelijk te zijn (in Lakis), werd hij gedood. Door wie? Door zijn eigen onderdanen! Door degenen die hem eens geëerd en gediend hadden, die eens samen met hem gebeden en gestreden hadden. Vanwege zijn ontrouw, doordat hij van de HERE was afgeweken, hadden zij zich tegen hem gekeerd. Op paarden werd zijn dode lichaam weggevoerd (vs. 28). Als Amasja niet van de HERE was afgeweken, zouden zijn onderdanen hem op handen gedragen hebben naar zijn laatste rustplaats. Deze eer werd hem echter niet bewezen. Hij werd op paarden gelegd en begraven in de stad Davids. Een triest einde van een koning die zo veelbelovend en goed begonnen was.

Voor meer informatie over nieuwe uitgaven en voor bestellingen:

Johannes Multimedia,
Postbus 31,
3940 AA Doorn/Nederland.

Telefoon: +31 (0)343 412857
E-mail: johannes.multimedia@solcon.nl
www.johannes-multimedia.nl